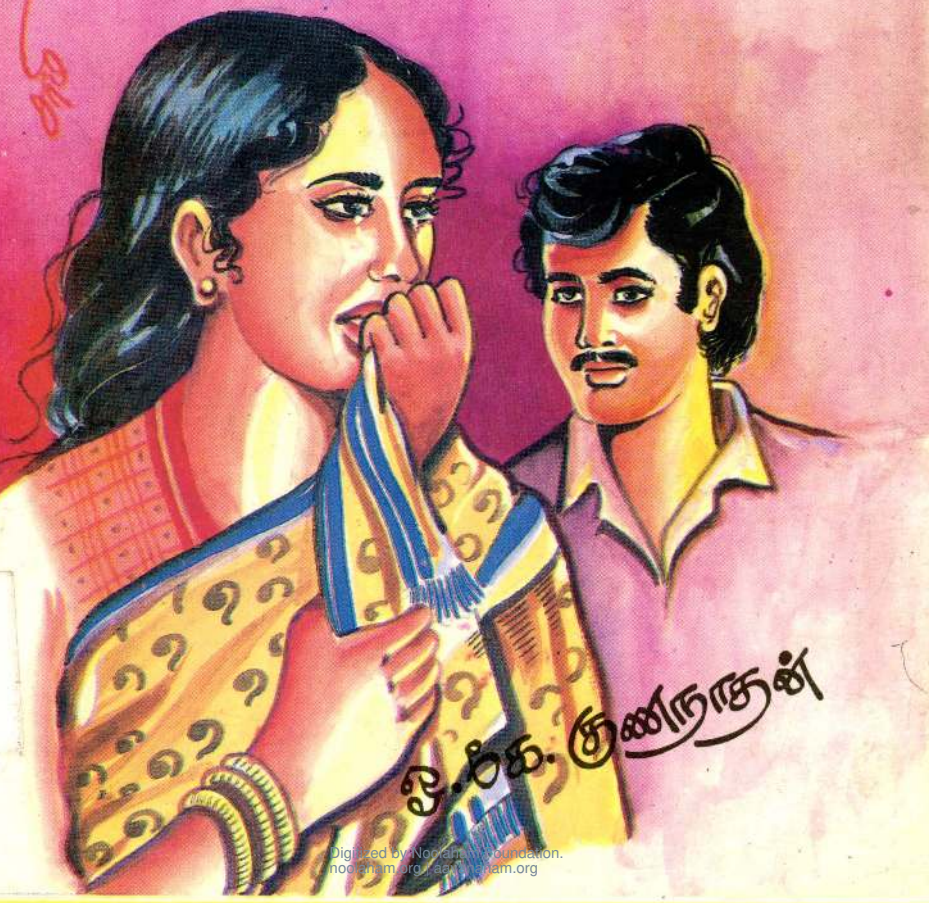

உளமை
நெஞ்சின்
சொந்தம்

ஆ.சி.குணநாதன்

474379

A handwritten mark or signature in black ink, appearing to be a stylized 'M' or similar character, located at the bottom right of the page.

ஊமை நெஞ்சின் சொந்தம்

ஒ.கே. குணநாதன்

M64 கதிரகாமர் வீதி.

அமிர்தகழி

மட்டக்களப்பு.

474379

Title of the book - umail nencin chontham (Novel)

- Author - O.K. Kunanathan
M64, Kathiramar Road,
Amirthakali, Batticaloa.
- First edition - 12 - 04 - 1992
- Publisher - Priyaa prasuramm
M64, Kathiramar Road,
Amirthakali, Batticaloa
Sri Lanka.
- Publication No - 1
- Copy right - Priyaa prasuramm
- Price 50/-

வாழ்க! வளர்க!

பிரசித்தி பெற்ற மாமாங்கப் பிள்ளையார் எழுந்தருளிக்கும் மட்டக்களப்பு அயிர்தகழியைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளர் ஓகே குணநாதனின், ஊமை நெஞ்சின் சொந்தம்' என்ற நூலுக்கு ஆசியுரை கூறுவதையும் மட்டக்களப்பு மண்ணிலிருந்து ஒரு புதிய வெளியீடான 'பிரியா பிரசாரம்' மலர்வதற்கு ஆசியுரை கூறுவதையும் நினைக்கையில் என் நெஞ்சம் ஒரு வித இனம் புரியாத உவகையால் பொங்குகிறது.

புனை கதை புனைவதில் பெயர்போன இடம் மலையாளம். மட்டக்களபிற்கும் மலையாளத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. பேச்சுத் தமிழ், கலாசாரங்கள், பண்பாடுகள் நெருங்கியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

ஒரு காலத்தில் மட்டக்களப்பிலிருந்து ஏராளமான மலையாள நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் மட்டக்களப்பில் 'மலையாள மந்திரீகம்' நடைமுறையில் இருப்பதையும் காண முடிகிறது.

அந்த மலையாள மண்ணைச் சொந்த மண்ணாகக் கொண்டவன் நான் என்பதால்தான் இந் நூலுக்கு ஆசியுரை கூறுவதைப் பெருமையாகக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஓகே குணநாதன் இந்த இளம் வயதில் எழுதும் திறனையும் அவரது சமூக சேவையையும் பார்க்கும்பொழுது இவர் எதிர்காலத்தில் சிறந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்வதுடன் வெகு சீக்கிரத்தில் எழுத்துத்துறையில் இலங்கையில் கிடைக்கக்கூடிய அதிகூடிய கௌரவத்தையும் பெற்றுக் கொள்வார் என்பது என்னுடைய அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை.

இந்த இளம் எழுத்தாளர்நீடுழி வாழ்வதுடன் இவருடைய எழுத்துப்பணியும் நூல் வெளியீட்டுப்பணியும் தொடர்ந்து வாழ்க வளர்க என்று மனமுருகி கைலாச நாதரை வேண்டுகிறேன்.

வாழ்க தமிழ் தொடர்க இவர் பணி.

ஜோதிட கலாநிதி

சிவபூர் கே. பீ இராமநாதக் குருக்கள்

அணிந்து ர

ஓர் இனத்தின் பெருமை, தனித்துவம், உயர்வு என்பன பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் பெரிதும் தங்கியுள்ளது. இலக்கியம், பண்பாட்டின் ஒரு பிரிக்கமுடியாத அங்கமாகும். அத்துடன் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை மதிப்பீடு செய்வதற்கும் இலக்கியம் அளவுகோல் ஆகின்றது.

இலக்கியம் என்பது வெறுமனே கற்பனை அல்லது புனைந்துரை அன்று. அதனுள் நுழைந்து, ஆழ்கடலில் முத்தைத் தேடுவது போல, அலசி ஆராய்ந்தால், ஆங்கு மறைந்து கிடக்கும் உண்மை மூலக்கருவினை உணரமுடியும். மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட சாரமே உண்மை மூலக்கருவாக அமைகின்றது. இக்கருவே இலக்கியமாக உருப்பெறுகின்றது. இந்த உண்மை மூலம் குறித்த இலக்கியம் எழுந்த காலத்தின் மக்களின் வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள், பூட்கைகள், விழுமியங்கள், நம்பிக்கைகள், போராட்டங்கள், வெற்றி தோல்விகள், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பண்பாட்டுச் செல்வங்கள், புதிய மாற்றங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றது.

இலக்கியப்படைப்பாளி, தான் வாழும் காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை உற்றுநோக்குகின்றான். முன்னும் பின்னும் பார்க்கின்றான். இவற்றிற்கு விமர்சனம் செய்கின்றான். இந்த விமர்சனம் மூலம் குறை, நிறைகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. அத்துடன் குறைகளைத் தவிர்க்கவும் நிறைகளை மேலும் நிறைவாக்கவும் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் தருகின்றான். சமுதாயத்தில், தனது படைப்பின் மூலம், நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, நன்முறை மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்துகின்றான். அதாவது, சமுதாயத்தினை அதன் நாகரிக பண்பாட்டு ஏணியில் ஒருபடி உயரச் செய்கின்றான்.

குறித்த காலகட்டத்தில் வாழும் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வரலாற்றைக் கூறுவதாலோ; அவற்றை விமர்சிப்பதாலோ; அவற்றிற்குக் கற்பனை, உரைநடைகள் செய்வதாலோ; மாத்திரம் இலக்கியம் படைத்துவிடமுடியாது. 'இலக்கியம்' போல் இவை அவ்வக்காலத்தில் தோன்றலாம். கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்து, வாழும் இலக்கியமாக இவை ஆகி விடமுடியாது. இலக்கிய கர்த்தா, வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன், சமூக மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் அங்குதான் முழுமை பெறுகின்றது.

இனி, திரு. ஓ. கே. குணநாதன் எழுதிய "ஊமை நெஞ்சின் சொந்தம்" எனும் நாவலுக்கு வருவோம். ஓர் ஏழைத்தாய், தனது ஒரே மகன் ராஜன் படித்துப், பட்டம் பெற்று, உயர் பதவி வகித்துக், குடும்பநிலையை உயர்த்த வேண்டும், அவன் வாழ்வில் ஒளிபெற வேண்டும் என்பதற்காக, கற்பூரம் போன்று தன்னை உருக்கி, நாளெல்லாம் மாடாய் உழைத்துப் பட்டபாடுகள், தாங்கிய துன்பச்சுமைகள், அடித்த எதிர்நீச்சல்கள், இறுதியில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றை வாசிப்போர் மனம் உருகச் செய்யும் விதத்தில் சித்ததரித்துக்காட்டுவதாக இந்நாவல் விளங்குகின்றது. எளிய தமிழ்நடையில், கரடுமுரடன்றி, நேராகக் கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந் நெடுங் கதையின் 'கரு' புதியதல்ல. முன்னரும் பலர் இதைக் கையாண்டுள்ளனர். எனினும், அது உருப்பெறும்போது, எழுத்தாளர் கதையை நடாத்திச் செல்லும் லாவகம், தரும் பல்வேறு சம்பவங்கள், சமகால மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்துள்ள தவறான வாழ்க்கை விழுமியங்களை சுட்டிக்காட்ட அணுகும் முறை, அவற்றை மாற்றுவதற்கு எடுக்கும் எத்தனங்கள், சமுதாய விடிவிற்குக் கூறும் உபாயங்கள், தரும் படிப்பினைகள் என்பவற்றினால் இப்படைப்பு சிறப்பும் பெற்றுள்ளது எனலாம். ராஜன் பாத்திரப்படைப்பு ஓர் இலட்சியப்படைப்பாகவே அமைந்து விட்டது. வாசகர்கள் பலர் தத்தம் கதையாகவே எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது.

தற்காலத்துத் தேவையான பல கருத்துக்கள், அவை உளுத்துப்போன பழைமைக் கருத்துக்கள் என்று தள்ளிவிடாது, ஆங்காங்கு இந்நாவலில் இடம் பெறச் செய்தமை, நூலாசிரியரின் சமூக நோக்கினைக் காட்டுகின்றது. பழையன எல்லாமே கூடாதென அல்ல; புதியன யாவுமே நல்லனவும் அல்ல என்பது நோக்கற்பாலது. தாய் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள், இறை பக்தி, குடும்பாசம், மானிட நேயம், மாணவர் ஒழுக்கம், சமூக எழுச்சி ஆகியவை பற்றிய நல்ல கருத்துக்கள் இந்நூலில் பரந்திருக்கின்றன. வழமையாக தற்கால நாவல்களில் இடம் பெறும் அருவருக்கத்தக்க லீலாவிநோதங்கள், பஞ்சமாபாதகச் செயல்கள், மக்கள் மனங்களைக் கெடுக்கக்கூடிய விரசங்கள் புரட்சி, புதுமையென்ற போர்வையில் "ஒத்துக்கொள்ளாத" எதிர்மறைக்கருத்துக்களைத் திணித்தல் என்பன இடம் பெறாமல் இந்நாவல் படைக்கப்பட்டிருப்பதால், இவ்விளம் எழுத்தாளர் பாராட்டுக்குரியவர் ஆகின்றார்.

கல்வியானது தூயசிந்தனை, நல்லொழுக்கப் பண்புகள் உண்மையறும் ஆகியவற்றை ஒங்கி வளர்க்க வேண்டும். ஆங்கிலேயர் புகுத்திய "உடை நலங்கா உத்தியோகம்" தான் புருடலட்சணம் என்று கொண்டு, அதை எப்படியோ பெற்று, உடல் அலுப்பினறிப் பணம் சம்பாதித்து உல்லாச வாழ்க்கைகை நடத்துவதற்குத்தான் கல்வி துணையாகவும், கருவியாகவும் உள்ளது என்ற தவறான எண்ணம் மக்கள் மனதில் இருந்து அகல வேண்டும். செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்ற தொழில் மகத்துவம் உணரப்பட வேண்டும். சாதி, இன, மத நிற வேற்றுமைகள் இல்லாததும் சமூக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள் அற்றதுமான ஒரு புதிய சமுதாயம் மலர வேண்டும். சமத்துவமான, சுரண்டல்கள் அற்ற, மனிதப் பண்புகள் நிறைந்த, உழைப்பினை ஆதாரமாகக்கொண்ட, சாந்தி நிலவும் சமுதாயத்தைக் கல்வி மூலமே உருவாக்க முடியும். எல்லோருக்கும் கல்வி கிட்ட வேண்டும். அதே வேளை கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு உடைநலங்கா உத்தியோகம் தேடுவதும் பெறுவதும் தான் கல்விப் பயன் என்று கொள்ளாமல் பெற்ற கல்வியைக் கொண்டு நல்லதொரு வாழ்வினை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்நூலாசிரியரின் கருத்து மகத்தானது. இக்கருத்தினைப் பரப்பவே எழுந்தது இந்நூல் ஆகும். நூலாசிரியரின் கருத்து, காந்தியடிகளின் கல்விச் சிந்தனையோடு விரவி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வகையில், இந்நூலாசிரியர் இன்னும் நல்ல பல இலக்கியங்களைப் படைத்து, நமது சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு வழிகாட்ட வேண்டும் என்று வாழ்த்தி, இறைவனையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

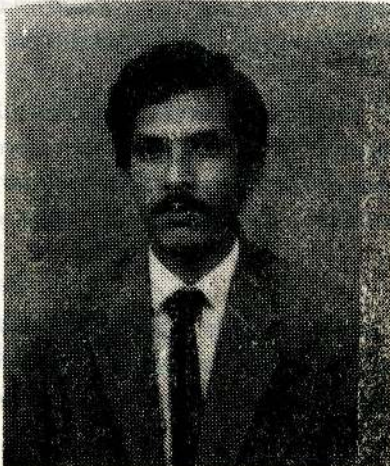
19 13, கோணர் வீதி
மட்டக்களப்பு

கு.சோமசுந்தரம்
கல்வி அதிகாரி

ஆசிரியர் அறிமுகம்

- . இயற் பெயர் ; கணபதிப்பிள்ளை குணநாதன்
- . புனைப் பெயர் ; ஓ.கே குணநாதன்
- . முகவரி ; M64, சுதிர்காமர் வீதி,
ஆமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு
- . பிறந்த இடம்; ; ஆமிர்தகழி
- . ஆரம்பக் கல்வி ; மட்! ஆமிர்தகழி
மகாவித்தியாலயம்.
- . கனிவட்ட கல்வி ; மட்! இந்துக்கல்லூரி
- . உயர்தரம் ; மட்! சிவானந்த வித்தியாலயம்
- . கலைத்துறை ; நாவல், சிறுகதை, சிறுவர்
இலக்கியம், நகைச்சுவை
கட்டுரை, நாடகம், நடிப்பு.
- . சமூகசேவை ; தலைவர்- ஆமிர்தகழி சனசமூக மன்றம்.
முன்னால் தலைவர்,
தற்போதைய ஆலோசகர்-
ஆமிர்தகழி இளைஞர் கழகம்.

பெற்ற கௌரவங்கள்

அகில இலங்கை ரீதியில்,
சிறுவர் கதை-
ஜனாதிபதி விருது
(இளைஞர் சேவைகள் மன்றம்)

சிறுகதை-இரண்டாமிடம்
(இளைஞர் சேவைகள் மன்றம்)

சிறு கதை - மூன்றாம் இடம்
(தொடுவானம் சஞ்சிகை)

சிறு கதை- சிறந்தகதை
(மீத்திரன் வாரமலர்)

நாடகம், நடிப்பு - முதலாமிடம்
(சர்வமத இளைஞர் அமைப்பு)

மாஸ்டர் சிவலிங்கம்-

என் ஊமை நெஞ்சிலிருந்து.....

ஆயிரத்து தொழாயிரத்து எழுபத்தியெட்டாம் ஆண்டு 'அவளின் பாதையில் அவன் ஒரு.....' என்ற இசையின் கதையின் மூலம் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமாகி, அனேகமான இசையும் கதைகளையும் சிறுகதைகள், நகைச்சுவைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள், 'விடியலின் ஓசைகள்' என்ற நாவல் உட்பட இரு நாவல்கள் எழுதியுள்ள போதிலும் நூலாசிரியராக அறிமுகமாவது இந்த 'ஊமை நெஞ்சின் சொந்தம்' நாவல் மூலந்தான்.

வயிற்றில் சுமக்கும் குழந்தையைப் பிரசவித்து அழகு பார்ப்பதற்கு எந்தப் பெற்றோருக்குத்தான் விரும்பமில்லை. அதே உணர்வில்தான் எனது நூலொன்று வெளிவராதா என்று ஏங்கினேன். பல பிரசுராலங்களின் படிக்கள் ஏறி இறங்கினேன். கிடைத்ததோ ஏமாற்றமெனும் பெருமூச்சுத்தான்!

இறுதியாக 'அழுததும் அவளேதான் பிள்ளை பெற வேண்டும்' என்று உணர்ந்தேன். அதனால், நானே ஒரு பிரசுரத்தை ஆரம்பித்தால் என்ன என்ற ஒரு 'விசப்பரீட்சையில்' பிரியா பிரசுரம் என்னும் பெயரில் ஒரு பிரசுரத்தை மட்டக்களப்பில் ஆரம்பிப்பதுடன் எனது முதல் நாவலையும் வெளியிடுகின்றேன்.

தொடர்ந்தும், குறித்தகால வரையறையின்றி இப்பிரசுரம் மூலம் நூல்கள் வெளியிடுவேன். இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பேன் என்ற நம்பிக்கையுண்டு. இதற்கு எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், விற்பனையாளர்கள் அனைவரும் உதவ முன்வரவேண்டும்.

இக் கதை பற்றி நான் சொல்லுவதற்கு ஒன்று மில்லை. எல்லாவற்றையும் அப்பட்டமாக திரு. கு. சோமசுந்தரம் அவர்கள் அணிந்துரையின் மூலம் கூறி எனது பேனையின் வேலைப்பளுவைக் குறைத்துவிட்டார்.

ஆனாலும்..... எனது நெஞ்சில் பட்டதை என் உணர்ச்சிகளோடு ஒன்றிப்போன சம்பவங்களை வைத்து இலகு தமிழில் பாமர மக்களுக்குப் புரியும் வண்ணம் எழுதியுள்ளேன். கதை நல்லதோ இல்லையோ ஆனால், வாசிப்போர் நெஞ்சங்கள் இது என்கதை போலல்லவா இருக்கிறது என்று சொல்லும்.

அத்துடன், இந்நக நூலானது கொம்பியூட்டர் அச்சமைப்பில் வரும் முதல் நாவல் என நினைக்கிறேன்

எழுத்து வளர்ச்சிக்குத் தேவையான உரம் விமர்சனம். எனவே, உங்களுடைய விமர்சனந்தான் எனது எழுத்துக் கலையை வளர்க்க வேண்டும். உங்கள் விமர்சனங்களை எனக்கு எழுதுங்கள். அது கண்டணமாக இருந்தாலும் அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளுவேன்.

இந்த நாவலை எழுதும் பொழுது நல்ல வழிகாட்டியாக இருந்த மட்டக்களப்பு மாவட்ட மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு. இரா. நாகலிங்கம் (அன்புமணி) அவர்கட்கும், நூல் அச்சேறுவதற்கு உறுதுணையாக நின்ற சிவ ஸ்ரீ. கே.பீ இராமநாதக் குருக்கள், பிரபாகர சர்மா, குமார் சர்மா, நாதன் சர்மா ஆகியோருக்கும், இதை தொடர்கதையாக மித்திரன் வார மலரில் பிரசுரித்த மித்திரன் ஆசிரியர் திரு. நித்தியானந்தன் அவர்கட்கும் நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த சக்தி பிறிண்டஸ் உரிமையாளர் பாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்,

M 64, கதிர்காமர் வீதி,
அமிர்தகழி,
மட்டக்களப்பு.
12.04.1992

பிரியமுடன்,

ஜி. இராமன்

உளமை

நெஞ்சின்

சொந்தம்

கிழக்கே வங்காள விரிகுடாக்
கடலை முத்தமிட்டவாறு அணைத்துக் கிடந்த மீன் பாடும்
தேனாறெனும் மட்டக்களப்பு வாவி. மேற்கே சலசலத்தோடும்
பழையாறு. தெற்கே செஞ்சந்தணச் சேறு நிறைந்த
மட்டிக்கழியாறு.

இவற்றை ஒருங்கே கொண்டு
நிழல் தரும் தென்னை மரச் சோலைகள் நிறைந்த குளுமையான,
அமைதியான அமிர்தகழிக் கிராமத்தின் மத்தியிலே
அமைந்திருந்தது அந்த வீடு.

அறுத்தெடுத்த செங்கற்களி
னால் கட்டப்பட்டு, சுண்ணாம்பினால் பூசப்பட்டு, கிடுகினால்
வேயப்பட்ட பழங்கால வீடும், அதைத் தொடர்ந்தாற்போல்
முன் புறத்தில் ஒரு விறாந்தை. அதனுடன் இணைந்தாற்
போல இடது புறத்தில் பனை மட்டையினால் கட்டப்பட்ட
குசினி.

ஒரே ஒரு அறை. அந்த
அறையின் மூலையிலே தாயின் கை வேலைப்பாட்டினால்
உருவாகிய பனை ஓலைப் பாயொன்றிலே கையிரண்டையும்
தலையணையாக்கிச் சாரணை இழுத்துப் போர்த்தபடி சுருண்டு
கிடந்தான் ராஜன்.

அவன் நித்திரையில்லை.

தினசரி நான்கு மணிக்கே எழுந்த
பழக்க தோசம் அவனை நித்திரையிலிருந்து விழிக்கச்
செய்திருந்தது.

நேரத்தை 'ஊர்ஜிதம்' செய்து
கொண்டு எழும்பலாம் என நினைத்தான். ஆனால், நேரம்
பார்க்க கடி காரம் அவனிடம் இருக்கவில்லை.

இப்பொழுது நேரம் என்னவாக
இருக்கும்.....? என்றவாறு, தெளிந்த நீரோடை போல
இருந்த மூளையைக் குழப்பியவாறு புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

அதிகாலைப் பனித்துளிகள்
தென்னை ஓலைகளில் விழுந்து, ஓலைகளினால் சொட்டுச்
சொட்டாக வடிந்து, கூரையில் 'டக்...டக்' என்ற ஓசையை
எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

அதைத் தொடர்ந்து, அதிகாலை நான்கு மணியை ஊர்ஜிதப்படுத்துவது போல பழையாற்றங்கரைப் பக்கத்திலிருந்து சலவைத் தொழிலாளர்களின் 'டபார்.. டபார்..' என்ற உடுப்புத் துவைக்கும் சலவைச் சத்தம் கேட்க ஆரம்பித்தது.

ஆம். நிச்சயமாக நான்கு மணியேதான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு, விளக்கைக் கொளுத்துவதற்காக தலைமாட்டில் வைத்து விட்டுத் தூங்கிய நெருப்புப் பெட்டியைத் துளாவினான்.

நெருப்புப் பெட்டியைத் துழாவிய அவனுடைய கைகள் எதேட்சையாகத் தலைமாட்டில் இருந்த குப்பி விளக்கைத் தட்டிவிட்டது. அது ஒருவித ஓசையுடன் உருண்டு சென்று கொண்டிருந்தது.

அவனுக்கு உயிரே போய்விடும் போல இருந்தது. உள்ளதே கொஞ்சம் மண்ணெண்ணெய். அதுவும் ஊற்றுப்பட்டுவிட்டால்..... அவன் படிப்பதற்கு மண்ணெண்ணெய்க்கு எங்கே போவான்? அவனுடைய நெஞ்சம் 'செல்' துளைத்த துளைகளுடன் புழுக்களாய் வேதனையில் துடி துடித்துக் கொண்டிருக்கும் சனங்களைப் போல் வேதனையில் துடித்தது.

பதை பதைத்து எழுந்தான். 'கும்' இருட்டிலும் ஒரு வேகத்துடன் குப்பியைத் துளாவினான்.

குப்பி கையில் சிக்கியது. நல்லகாலம் சிறிதளவு மண்ணெண்ணெய்ச் சிந்தலுடன் குப்பியைக் காப்பாற்றி விட்டான். அதன் பின்புதான் அவனுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்த மாதிரி இருந்தது.

நெருப்புப் பெட்டியில் குச்சியை உரசி குப்பியை கொளுத்தினான். எங்கும் ஒளி பரவியது.

குப்பி வெளிச் சத்தில் பார்த்தான். ஒரு பக்கத்தில் முகட்டை முறைத்தபடி நீண்ட குறட்டையுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார் அப்பா முருகேசு.

மறுபக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான். வழமையிலேயே நான்கு மணிக்கு எழுந்து கிடுகு பின்னும் தொழிலில் ஈடுபடும் தாய் பாக்கியம் முக்கி, முன்கியபடி அயர்ந்து போய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த முக்கல் முனகல் ஒலி அவள் அலுப்பேறி அயராது உழைப்பதை தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டிற்று.

தாயைப் பார்க்க அவனுக்குப் பெரிய பரிதாபமாக இருந்தது. இதயம் வேதனையில் கசிந்தது. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போல ஒரு உணர்வு. சில நிமிடங்கள் மௌனமாக அப்படியே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

சத்தம் போட்டால், அவளின் நித்திரை கலைந்துவிடும். பாவம், அவள் நிம்மதியாகத் தூங்கட்டும் என்றவாறு அரவம் எழுப்பாவண்ணம் மெதுவாக அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து, கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான்.

வெளியே எங்கும் மெல்லிய பனிப்படலம் புகைமண்டலமாக வியாபித்துக் கிடந்தது. அந்தப் பனிக் குளிரில் அவனுடைய உடல் மெதுவாக நடுங்கியது.

விறாந்தையுடன் சேர்ந்தார் போல இருந்த குசினியை நெருங்கி, ஓசை கேட்காமல் வாசற்படலையை மெதுவாகத் தூக்கி நகர்த்தி வைத்துவிட்டு உள்ளே போனான்.

அடுப்புக் கரியைக் கையிலே எடுத்து பல்லைத் துலக்கியபடி கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான்.

வாயை அலம்பிக் கொப்பளித்து விட்டு, முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு அறைக்கு வந்தான்.

பாக்கியம் இன்னும் தூங்கிக் கொண்டேயிருந்தான்.

பாவம், அவள் இன்றைக்காவது நிம்மதியாகத் தூங்கட்டும். அவளின் நித்திரையைக் குழப்பி விடக்கூடாது. அவளின் மனம் அவளுக்காக இரங்கியது.

கவலை இல்லாதவர்கள்தான் நிம்மதியாகத் தூங்குவார்கள் என்று சொல்வார்கள். அப்படியானால் தாய்? வேலைசெய்து களைத்து அலுப்ப்பேறியவர்களுடைய இப்படித்தான் தூங்குவார்கள் போலும்!

சுவரிலே தொங்கிய புனித அந்தோனியாரின் படத்துக்கு முன்னால் கண்களை இறுக்க முடி சில நிமிடங்கள் மௌனமாக நின்று தியானித்தான்.

தியானத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பினான். உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாயின் முகம் தெட்டத் தெளிவாக ஒளியில் பளிச்சிட்டது.

மௌனமாகத் தூங்கும் தாயையும் சுவரிலே தொங்கும் புனித அந்தோனியாரையும் மாறிமாறி வெறித்தான்.

அந்தப் பார்வையில்.....

புனித அந்தோனியார் அவனுடைய தாயாகவும், புனித அந்தோனியாரின் அரவணைப்பிலே இருக்கும் மழலை அவனாகவும் இருப்பது போல ஒரு பரிணமிப்பு.

அந்தப் பரிணமிப்பின் உச்சத்தில் தாய் சொன்ன சம்பவம் ஒன்று நினைவில் மலர்ந்தது.

“தம்பி ராஜன், இந்தக் கையைப் பாரு” என்றவாறு அவளுடைய வலது கையைக் காட்டினாள் பாக்கியம்.

அவள் அவளுடைய கையைப் பார்த்தான். எங்கும் காயம் வந்து ஆறிய தழும்புகள் நிறைந்து காணப்பட்டன. “எப்படியம்மா இந்தப் புண்ணெல்லாம் வந்தது”. கேட்டான் ஈனத் தொனியில்.

“இதுவா.....” என்றொரு பெருமூச்சுடன் “நீ குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது உனக்கு ஒருவித வலிப்பு வருத்தம் கண்டிருந்தது. நீ அழுதால் ஒருவித வலிப்பினால் கண்கள் மஞ்சளாகிக் கண்கள் செருகுப்பட மயங்கிக் கீழே விழுந்து விடுவாய். அதற்குப் பிறகு உனக்குச் சீவனே இருக்காது. பல நிமிடங்கள் கழிந்த பின்புதான், போன ஜீவன் திரும்பி வந்தது போல உணர்வு பெற்று

எழுவாய். அழுதால் வலிப்பு வந்துவிடும். உன்னைக் கையிறக்கினால் நீ அழுவாய். இந்த நிலையில் என்னசெய்ய முடியும்? இதனால் உன்னைத் தூக்கித் தூக்கி வைத்திருந்தே எண்ட கைகள் புண்ணாகப் போய்விடும்.

இந்த வருத்தத்தை இல்லாம ஆக்கனும் எண்டு போட்டு ஆஸ்பத்திரி ஆஸ்பத்திரியா இரவு பகல் கையிறக்காமல் கொண்டு திரியிற நான். அதனால் வந்த வடுக்கள் தான் இது" என்றாள்.

"அப்ப எப்பம்மா இந்த வருத்தம் சரியாய்ப் போனது?"

"அத ஏன் கேட்பான் தம்பி. உன்னை இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் ஆஸ்பத்திரி ஆஸ்பத்திரியாக் கொண்டு திரிந்து, கடைசியாக மட்டக்களப்புப் பெரியாஸ்பத்திரியில இருந்த டேவிட் டொக்டர் என்றவர்தான் உன்னைக் குணப்படுத்தினவர். அப்பொழுது உனக்குக் கிட்டத்தட்ட மூன்று வயதிருக்கும். அதுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு நிம்மதி".

"நல்லாக் கஷ்டப்பட்டங்க என்ன அம்மா"

"நான் கஷ்டப்பட்டத பற்றிக் கவலையில்ல. உன்னை ஒரு மனுசனாக்கியத நினைக்கச் சந்தோசமாயிருக்குது"

அவள் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும், அவள் தனக்காகப் பட்டிருக்கின்ற

கஷ்டங்களையும் துயரங்களையும் நினைத்து அவனையும் அறியாமல் அவனுடைய இதயம் அவளுக்காக அழுத்தது.

அன்றிலிருந்து அவனுடைய தாய் அவனுக்கு ஒரு தெய்வம் போலவே தோன்றினாள். தெய்வத்தின் வடிவிலே அன்னையை வணங்கினாள்.

புனித அந்தோனியாரைத் தாயின் உருவத்திலே கண்டான். புனித அந்தோனியாரின் பக்தன் ஆனான்.

அறையின் மூலையொன்றிலே கிடந்த 'பக்கூஸ்' பலகையினால் செய்யப்பட்ட மேசையிலே அமர்ந்து, குப்பி விளக்கின் ஒளியில் இரண்டு நிமிடங்கள் 'பைபிளைப்' படித்தான்.

அவன் எந்தவொரு காரியத்தையும் ஆரம்பிக்கும் பொழுதும் பைபிளை வாசித்த பின்பே ஆரம்பிப்பது அவனுடைய வழக்கமாக இருந்தது.

எந்தவொரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுதும் நற் சிந்தனையுடன் ஆரம்பித்தால், அது நல்ல காரியமாகவே நிறைவு பெறும்.

பைபிளை மேசையின் ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு பாடப் புத்தகங்களில் மூழ்கிப் போனான்.

அவனுடைய இலட்சியம் எல்லாம் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டுப் படித்து தந்தையையும் தாயையும் கண் கலங்காமல் சந்தோசமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதிலேயே இருந்தது.

அருகேயிருந்த கப்பலேந்தி மாதா கோயிலின் காலை ஆறு மணிக்கான ஆராதனைப் பூசை முதலாம் மணி 'டாங்...டாங்' என்று அடித்து ஓய்ந்தது.

புத்தகத்தை மூடி, பாடசாலைக்குக் கொண்டு போவதற்கு ஏனைய புத்தகங்களை ஒழுங்கு செய்து வைத்து விட்டு எழுந்தான்.

நான்கு, ஐந்து வாளித் தண்ணீரை அள்ளி உடம்பிலே ஊற்றினான். அதிகாலைப் பனியுடன் கூடிய இளங் குளிர் நீர், அவனுடைய உடம்புக்கு இதமாக இருந்தது.

தனக்கென உரிமை கொண்டாடிய ஒரேயொரு காக்கி நிறத்திலான காற் சட்டையைப் போட்டான். அது அவனுடைய மெலிந்த தேகத்திற்கு ஏற்றாற் போல 'ளொல... ளொல' என்றிருந்தது.

அதன் மேலே தோய்த்துத் தோய்த்து பளுப்பேறிப் போன பன்னாடை போல மெலிய தாகத் தோற்றமளித்த 'காரிக்கன்' நிறத்திலான சேட்டை அணிந்தான். நடந்து நடந்து தேய்ந்து போன 'சில்பரை' ஒரு தடவை பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு அணிந்து கொண்டான்.

பாடசாலைக்குப் போவதற்கு ஆயத்தப்பட்ட ராஜனை கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்த பாக்கியம் குரல் கொடுத்தாள்.

"தம்பி, பானைக்குள்ள கொஞ்சம் பழஞ்சோறு கிடக்குது. அந்த 'றாக்கையில' ஒரு போத்தலுக்குள்ள ஒரு துண்டுப் புளியப்பழம் இருக்குது.

அதையும் போட்டு உப்பையும் ஊத்திச் சோற்றைக் கரைச்சிக் குடிச்சித்துப் போ”.

குசினிக்குள் போய் பாணையைத் திறந்தான். பாணையின் அடிக்குள் கொஞ்சந் தீஞ்சோறு மட்டும் கிடந்தது. அதைக் கண்ட ராஜன், வேதனை நெஞ்சுக்குள்ளே குமைய, “ நான் இந்தச் சோற்றைத் திண்டா, உங்களுக்கும் அப்பாவுக்கும் என்ன சாப்பாடு?” என்றான்.

“நாங்க பாணைக் கீணப் பாத்து வாங்கிச் சாப்பிடுறம், எதுக்கும் நீ சாப்பிட்டுத்துப் போ” என்றாள்.

பழஞ் சோற்றை ஒரு கோப்பைக்குள் போட்டுப் பழஞ்சோற்று நீரையும் ஊற்றினான். அதனுடன் சிறிதளவு உப்பு நீரையும் சேர்த்தான். ஒரு புளியம்பழத் துண்டையும் சேர்த்து நன்றாகப் பிசைந்து சாப்பிட்டான். அரைகுறையாக வயிறு நிரம்பியது.

சாப்பிட்டு முடியவும் கப்பலேந்தி மாதா கோயிலிலிருந்து இரண்டாவது மணி ஒலிப்பதற்குச் சரியாக இருந்தது.

நேரம் சரியாக ஆறு முப்பது.

இப்பொழுது நடக்க ஆரம்பித்தால்தான் கிட்டத்தட்ட ஏழு முப்பது மணியளவில் கல்லடியில் இருக்கும் இராமக் கிருஷ்ண மிசன் சிவானந்தா வித்தியாலயத்தைச் சென்றடைய முடியும்.

பாடசாலையை நோக்கி
நடையைக் கட்டினான்.

சற்றுத் தூரம் சென்றதும்,
கப்பலேந்தி மாதா கோயில் தென்பட்டது. அதன் முகப்பு
வாசலிலே நின்று சில நிமிடங்கள் பிரார்த்தனை செய்தான்.

அவ்வாலயத்தின் வரலாறே
விசித்திரம் நிறைந்த அற்புதமானது.

அவ்வாலயம் அமையப்
பெற்றிருக்கும் இடத்திற்கு எதிரேயுள்ள வங்காள விரிகுடாக்
கடலினால் ஆங்கிலேயரின் சரக்குக் கப்பல் ஒன்று சென்று
கொண்டிருந்தது. அக்கப்பல் வழி தவறி மணற் பிட்டியில்
ஏறி, மேற்கொண்டு செல்ல முடியாமல் உடைந்து, தகர்ந்து
போகும் நிலையில் நின்றது.

அந்த வெள்ளைக்காரக் கப்டன்
செய்வதறியாது திண்டாடினான். இறுதியில் கடவுளில்
நம்பிக்கை வைத்தான்.

“கடவுளே, இந்தக் கப்பல்
எந்தவித ஆபத்தும் இல்லாமல் செல்லுமானால், இவ்விடத்திற்கு
நேரே ஒரு கோயில் கட்டுவேன். அதற்கு ‘கப்பல் ஏந்தி மாதா
கோயில்’ எனப் பெயரிடுவேன்” என்று நேர்த்திக் கடன்
வைத்தான்.

கடவுளை நம்பினார்
கைவிடப்படார் என்பதற்கொப்ப, அந்த நம்பிக்கை வீண்
போகவில்லை. நேர்த்திக்கடன் வைத்ததுதான் தாமதம், கப்பல்
எந்தவித பிரச்சினையும் இல்லாமல் மேலெழுந்து சென்றது.

அதன் நினைவாகவே காப்டன் அதில் பெரியதொரு ஆலயத்தைக் கட்டியெழுப்பி, அதற்கு 'கப்பல் ஏந்தி மாதா கோயில்' எனப் பெயரும் இட்டுச் சென்றான்.

இதனால் இவ்வாலயத்தின் மீது கேட்டதைக் கொடுக்கும் அன்னை மாதா என்று ஒரு நம்பிக்கை மக்கள் மத்தியிலே இருந்தது. சாதி சமயப் பாகுபாடின்றி எல்லோரும் வழிபட்டனர்.

தனது மனக் குறைகளை யெல்லாம் கூறித் தீர்த்த பின்பு மீண்டும் நடக்கலானான். இன்னும் சற்றுத் தூரம் போனதும் மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயிலைக் கண்டான். அங்கேயும் சில நிமிடங்கள் நின்று வணங்கினான்.

அதன் பின்புதான் ஒரு வகையில் அவனுடைய மனப்பாரம் குறைந்திருப்பதைப் போல உணர்ந்தான்.

அவன் என்றுமே சமயப் பாகுபாடு காட்டியதே கிடையாது. கடவுள் எல்லாம் ஒன்று. அதன் வடிவங்கள்தான் வேறு என்று நினைப்பவன்.

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அறிவுக்கு எட்டுபவர் தானே கடவுள். அப்படியானால் யார் அந்த உருவத்தைக் கண்டது?

'கடவுளே! நான் நன்றாகப் படிக்க வேணும். என்னை ஒரு பட்டதாரியாக்கு. நான் நன்கு உழைத்து, என் தாய் தந்தையரைக் கண் கலங்காமல் வைத்திருப்பதற்கு உதவி செய்'

இரண்டு கோயில்களினும் நின்று
ஒரே பிரார்த்தனையையே செய்வது அவனுடைய வழக்கம்.
இதுவே ஆண்டவனை இறைஞ்சும் ஒரே ஒரு பிரார்த்தனையும்
கூட.

நடையில் வேகமானான்.
ஏழை நெஞ்சை வதைக்க விதி

காத்துக் கிடந்தது.

ஏறு வெயிலின் அகோரமும் நடையின் வேகமும் ஒன்று சேர்ந்து நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகளாக மொட்டரும்பியிருக்க 'சேட்' வியர்வை எனும் மழையில் நனைந்திருக்க வகுப்பறையினுள் நுழைந்தான் ராஜன்.

வகுப்பறையின் எதிர்ச் சுவரிலே சின்னஞ் சிறிய வட்டக் கண்ணாடியுடன் பென்னம் பெரிய சத்தியவான் காந்திஜியின் உருவப்படம். அதன் கீழே நான்கைந்து எழுத்துக்கள்.

'அமைதியே அறிவின் அடிப்படை'

கதிரையை உடைத்து நாற் காலியை முக்காலிகளாக மாற்றி ஆசிரியர்களுக்கு வைத்து, அவர்கள் தெரியாது இருந்ததும் அவர்கள் விழவும், கதிரையின் நடுவிலே குண்டுசியை வைத்து, ஆசிரியர்கள் இருந்ததும், அவர்களின் பின்பகுதியிலே அது குத்த ஆசிரியர் 'ஆ' வென அலர 'ஹா...ஹா...!' எனக் கூச்சலிட்டுச் சிரித்து வேடிக்கை பார்க்கும் இன்றைய மாணவர்கள் சமுதாயத்திலே அவர்களுக்கு அவன் என்ன விதி விலக்கா? அவர்களுடன் ஒப்பிடும் போது அவன் ஒரு துரும்பு.

வகுப்பினுள் நுழைந்ததும் பார்வையை உள்ளே செலுத்தினான். அவனுக்கு அங்கே வேடிக்கை காத்துக் கிடந்தது.

அமைதியில் நிலவி அறிவினில் திகழ வேண்டிய வகுப்பறையில், கதிரையில் இருந்து பாடங்களைக் கற்க வேண்டிய மாணவர்கள் மேசை மேலே ஏறியிருந்து கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ராஜன் வகுப்பறையில் நுழைந்ததைக் கண்டதுதான் தாமதம், எல்லோரும் எழுந்து நின்று கோரசாக அவனைப் பார்த்து, "குட் மோர்னிங் பொலிஸ் ஐயா" என்றனர்.

அவனுக்குச் சக மாணவர்கள் மத்தியிலே இப்படியொரு அவச் சொல்லைக் கேட்டதும் நாணத்தால் முகம் சிவந்தது. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

மீண்டும் தொடர்ந்தனர். "பொலிஸ் ஐயா, இது பொலிஸ் ஸ்டேசன் இல்ல. இது பள்ளிக்கூடம். வழிதவறி வந்திட்டிங்க போல கிடக்குது"

அவன் வகுப்பிலே கெட்டிக் காரனாக இருப்பதனால் ஏற்பட்ட பொறாமை போலும், இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வெடித்தது. நெஞ்சம் வேதனையால் புழுங்கியது.

பொறுமையிழந்து போகவே "இது பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்ல உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்ல. கேவலம், நீங்கெல்லாம் ஒரு மாணவர்களா? நீங்க எல்லாம் மாணவர்கள் என்ற பெயரிலே வந்திருக்கின்ற பேய்கள். நாலு காலில் மரங்களில் தாவித் திரிந்து காட்டில வாழ வேண்டிய நீங்க, ஏதோ தப்பித் தவறி வாஸ் இல்லாம இங்க வந்திட்டிங்க.

நாட்டுக்குத் தேவையான நற்பிரசைசனை உருவாக்க வேண்டிய இந்தப் புனித இடத்தைக் கேவலப்படுத்த வந்திருக்கும் உங்கட வாயால இது ஒரு பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்லக் கேட்க எனக்கு அருவருப்பாக இருக்குது.

உங்கட அம்மா, அப்பா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, உங்களப் படிக்கச் சொல்லி அனுப்பி வச்சிருக்காங்க. நீங்க என்னவென்றால் இங்க வந்து கும்மாளம் போடுறீங்க".

அவன் கூற அனைவரும் மௌனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

அவன் ஒரு போதும் அவர்களுக்கு எதிராகக் கதைத்ததே கிடையாது. அவர்கள் எதைக் கதைத்தாலும், அவன் அதைப் பொருட்படுத்துவதே கிடையாது. ஒரு காதால் கேட்டு, மற்றக் காதால் விட்டு விடுவான். தான் உண்டு தன்பாடு உண்டு என்று இருந்துவிடுவான்.

ஆனால், இன்று அவனை எதிர்பாராத ஆத்திரம் பேச வைத்து விட்டது.

அதற்கிடையில் வகுப்புப் பாடங்கள் தொடங்குவதற்கான மணி அடித்தது. இது அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. அனைவரும் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

அப்பொழுதும் கூட யாருமே பேசவில்லை. நிசப்தம் நிலவியது. அவனுடைய பேச்சு அவர்களின் வாயைக் கட்டிப் போட்டிருந்ததோ என்னவோ!

புயலுக்குப்பின் அமைதி என்பார்கள். அதே போலவே ஒரு நிசப்தம். ஒரு வேளை அமைதிக்குப் பின் புயல் வருமோ! அவனுடைய மனதினிலே இப்படியொரு சலனம்.

அப்பொழுதுதான் அவனுக்கு அவர்களுடன் ஏன் வீணாகச் சண்டை பிடித்தோம் என்றிருந்தது. தன்னிலே பிழையை வைத்துக் கொண்டு நாம் மற்றவர்களிடம் பிழை காண்பதில் அர்த்தமில்லை. தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான்.

காக்கி நிறக் காற்சட்டையிலும் காரிக்கன் நிறத்திலான சேட்டிலும் அவன் ஒரு பொலிஸ்காரன் போல அவர்களின் கண்களுக்குத் தோன்றியதில் தவறில்லையே!

உண்மையிலேயே நான் ஒரு பொலிஸ்காரன் போலத்தான் தோன்றுகிறேன்.

இது அவனில் பிழையில்லை. எல்லாம் விதியின் விளையாட்டு. அவனுடைய ஏழ்மையின் நிலையை நினைத்து மனம் நோக, சக மாணவர்களின் கேலிப் பேச்சுக்கள் காதுகளில் ரீங்காரமிட, கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் பனித்தன. அது கட்டவிழ்ந்து கடைக் கண்ணால் வடிந்தது.

அப்பொழுது ஆங்கிலப் பாட ஆசிரியர் நாகமணி நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டது.

மெதுவாகப் புறங்கையினால் கடைக்கண்களில் வடிந்த நீரை யாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டான். யாருமே காணவில்லை என்பதிலே ஒரு திருப்தி. அது பெருமூச்சாக மேலெழுந்து மறைகிறது.

குரங்குபோலத் தாவித் திரிந்த சிந்தனையை ஒரு முகப்படுத்தி பாடத்திலே லயித்திருந்தான்.

வகுப் பிலேயே முதல் மாணவன். சகல பாடங்களிலும் அவனே கூடிய புள்ளிபெறுபவன். எந்தப் பாடத்திலென்றாலும் எந்தப் பயிற்சியானாலும் எல்லோருக்கும் முன்பு செய்து காட்டி சகல ஆசிரியர்களினதும் நன்மதிப்பையும் பாராட்டையும் பெற்றவன்.

ஆங்கில ஆசிரியர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். பயிற்சிகள் ஏதும் செய்யாமல் விட்டால் பின்பக்கத் தோலைப் பிரம்பால் பதம் பார்க்க வைத்து விடுவார். அந்த அளவுக்குக் கண்டிப்பானவர்.

இன்றும் அவர் சில பயிற்சிகளைக் கொடுத்திருந்தார். சில நிமிடங்களின் பின் சகலரையும் கொப்பியைக் கொண்டுவரும்படி பணித்தார். ஒவ்வொருவராக நடுங்கியபடி கொப்பியைக் கொண்டு சென்று காட்டிக் கொண்டு வந்தனர். ஆனால், ஒருவர் கூடப் பயிற்சியை சரியாகச் செய்திருக்கவில்லை. எல்லோருடைய கொப்பிகளையும் பார்த்து முடித்தார் ராஜனின் கொப்பியைத் தவிர.

ஒருவருமே ஒன்றுகூடச் சரியாகச் செய்திருக்காததைக் கண்டதும், அவருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. கொப்பி காட்டிய வரிசைப்படி பிரம்பினால் முதுகுத் தோலைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார்.

இறுதியில், ராஜனைக் கண்டதும், "நீயுமா செய்யவில்லை?" என்று கர்ச்சித்தார்.

ராஜன் மெதுவாகக் கொப்பியை நீட்டினான். அவன் சகல பயிற்சிகளையும் சரியாகச் செய்திருந்தான்.

ஆசிரியரின் விரல்கள் ஏதேச்சையாக மறுபக்கத்தைப் புரட்டின. அங்கே அதைக் கண்டதும் அவன் மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது.

ஆங்கிலக் கொப்பியில் தமிழ்ப் பாடக் குறிப்பு.

மேலும், அவரைக் கோபம் ஆட்டிப்படைத்தது. ராஜன் கொப்பியைக் கொண்டு வர

மறந்துபோய் தமிழ்பாடக் கொப்பியில் ஆங்கிலம் எழுதியிருக்கிறான் என்ற எண்ணம் தலைக்கேறியது.

“ராஜன், நீயா இப்படிச் செய்தாய்? வீட்டில் ஆரு அம்மாவா படிக்கிறதிற்கு கொப்பியை வைச்சுப் போட்டு வந்தாய்! ஒழுங்காகக் கொப்பி கொண்டு வந்து படிக்கத் தெரியாதவங்க. நாளைக்குத் தொடக்கம் பள்ளிக்கு வரத் தேவையில்லை. வீட்டில் போய் இருந்து மாட்டக் கீட்ட. மேய்க்க” என்று கோபாவேசமாய்க் கத்திகையில் இருந்த கொப்பியை வேகமாக வீசினார்.

அது ஒற்றைகள் ஒற்றைகளாகப் பிய்ந்து வெற்றிலைப் பகளிகள் போல நிலத்திலே சிதறிக் கிடந்தன.

அதை ஒருவித பரிதாபத்துடன் ஒவ்வொன்றாகக் குனிந்து பக்குவமாகப் புறக்கினான். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. வறுமையின் நிலையை யார் அறிவர். நெஞ்சத்தினுள் நிறைந்த துக்கம் கண்களில் கண்ணீராய்த் திரையிட்டது.

நிலைமையை ஆசிரியருக்குக் கூறிப் புரிய வைத்து விடுவோமா என்று சிந்தித்தான்.

சக மாணவர்களின் மத்தியிலே வைத்துக் கூறுவது சங்கடமாக இருந்தது. நிலைமையைப் புரிய வைக்காமல் விட்டால், படிப்புப் பாழாகி விடுமே! படிப்பு பாழாகிப் போனால், அவனுடைய இலட்சியம்? கனவுகள்? ஆசைகள்?

படிப்பை இழந்து கட்டாக்காலி மாடுகள் போல சமூகத்திற்குப் பிரயோசனம் இல்லாமல்

வம்பளந்து திரியும் சிறார்களும், மேசனுக்கு சீமெந்து குழைத்துச் சும்ந்து கொடுக்கும் உதவிச் சிறுவர்களும் ஒரு கணம் கண்முன்னே தோன்றி மறைந்தனர்.

மனசைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். கண்களில் திரையிட்ட நீரை அடக்கிக் கொண்டு ஆசிரியரை நெருங்கினான்.

“சேர், என்ன மன்னிச்சிடுங்க. எண்ட ஆங்கிலக் கொப்பி முடிஞ்சி போயிற்று. என்னட்ட கொப்பி வாங்கக் காசில்ல. அதனால் தான் அந்தக் கொப்பியில எழுதினன். கொப்பியை உடனே வாங்கி வரக்கூடிய நிலையிலையிலும் நாங்க இல்ல. பதினைந்து வருஷமாகப் படுத்த படுக்கையாகவே கிடக்கும் பாரிசவாதக்கார அப்பா. அன்றாடம் சாப்பாட்டிற்கு வழி தேடுவதற்காக கிடுகுடன் அல்லும் பகலும் போராடும் அம்மா. இந்த நிலையில் எப்படி என்னால.....”

வார்த்தைகள் முற்றுப் பெறவில்லை. அதற்கு மேல் அவனால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. தொண்டை விக்கித்து அடைத்துக் கொண்டது. திரையிட்ட கண்ணீர் திவலைகளாகிச் சரம் கோர்த்து மேசையில் வீழ்ந்து உடைந்து சிதறின. சோகம் நிறைந்த முக பாவனையுடன் அவன் கூறிய கண்ணீர்க் கதையைக் கேட்ட நாகமணி ஆசிரியருக்கு அவன் மேல் இரக்கம் பிறந்தது. தான் செய்த செய்கைக்காக மனம் நொந்தார்.

அவன் நீட்டிய அந்தக் கொப்பியை வாங்கி மீண்டும் ஒரு முறை புரட்டினார். முன்பக்கத்திலே தமிழ் பாடக் குறிப்பு. அதை அடுத்த பக்கம்

கணித பாடக் குறிப்பு. இறுதிப் பக்கத்தில் சமய பாடக் குறிப்பு.

படிக்கக் கூடியவர்களுக்கு வசதியில்லை. வசதியுள்ளவர்களுக்குப் படிக்க அக்கறையில்லை.

ஒரு வேளை....

இதுவும் ஆண்டவன் படைப்பினிலே ஒரு விந்தையோ! ஒன்றைக் கொடுத்தால் ஒன்றைக் கொடுக்காமல் விடுவது அவனுடைய திருவிளையாட்டின் மகிமை போலும்!

“டாங்....டாங்.....டாங்...”

மதியம் பன்னிரெண்டு மணி மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கான மணி அடித்தது.

மணியடித்ததும் எல்லா மாணவர்களும் தங்களுடைய உணவுப் பார்சல்களை எடுத்துக் கொண்டு, கை சுழுவிய பாதி, சுழுவாத பாதியாக சாப்பிடுவதற்கு ஆயத்தமானார்கள். ராஜன் மட்டும் அமைதியாக எழுந்து வெளியே வந்தான். வெளியே வந்தவனுடைய கண்கள் அவனுடைய தாய் எங்காவது நிற்கின்றாளா என்று ஆராய்ந்தன. கண்கள் ஏமாற்றத்தையே பெற்றுக் கொண்டன. அவளை எங்கேயும் காணவில்லை.

பாடசாலை வாசலிலே ஓங்கி வளர்ந்து நின்ற வேப்ப மர நிழலின் கீழே தாய் வரும் வரைக் காத்துக் கொண்டு நின்றான்.

வழமையில் அவனுடைய தாயே அவனுக்கு மதியம் சாப்பாட்டைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பது வழக்கம். சில சமயங்களில் மதியம் சாப்பாட்டுக்கான 'வெல்' அடிக்கும் முதலே வந்து விடுவாள். சில வேளைகளில் மதியம் சாப்பாடு சமைப்பதற்குரிய சாமான்கள் வாங்கப் பிந்தினால், மதியம் சாப்பாடு முடிவடையும் 'வெல்' அடிக்கும் நேரத்தில் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள். அனேகமாக சாப்பாடு சமைப்பதற்கு சாமன்கள் கிடைக்காமல் விட்டால் சாப்பாடே வராது. சாப்பாடு வரும் வரும் என்று காத்துக் காத்து நின்றே அவனுடைய பசி தீர்ந்து விடும். 'வெல்' அடித்ததும் மெதுவாக நழுவி 'பைப்' தண்ணீரில் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு வகுப்பிற்குச் சென்று விடுவாள்.

வேகக் கொதிக்கும் மத்தியான வெயிலில் தாய் சாப்பாடு கொண்டு வருவது அவனுக்குக் கடுகளவேனும் விருப்பமில்லை. அவள் பகல் முழுவதும் அலுப்பேறி உழைப்பது மட்டுமல்லாமல், அவனுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுப்பதென்றால் எவ்வளவு சிரமம். அவன் எத்தனை முறை தடுத்தும் அவள் கேட்பதாக இல்லை.

அன்றும் அவள் வழமை போலவே காலில் செருப்புமில்லாமல் சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் வியர்த்து விறுவிருத்து சாப்பாடு கொண்டு வந்திருந்தாள். இதைக் கண்ட ராஜனுக்கு தாயின் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. இன்றுடன் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு, ஏதாவது கூலி வேலைக்குப் போகலாம் போல தோன்றிற்று.

“ அம்மா நீங்க எனக்கு இந்த வெயிலுக்குள்ளால கஷ்டப்பட்டுச் சாப்பாடு கொண்டு வரத் தேவையில்லை. அப்படி நீங்க கொண்டு வாரதாய் இருந்தா

நான் இனிப் பள்ளிக்கு வரப் போகிறதில்லை. பள்ளிய விட்டுப் போட்டு கூலி வேலைக்குப் போகப் போறன்” என்றான் ராஜன்.

“தம்பி, நாங்க படுற கஷ்டம் நீ படக்கூடாது என்றத்துக்காகத்தானே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உன்னப் படிப்பிக்கிறம். சில வேளைகளில் காலம்புறச் சாப்பாடே இல்லாம வெறும் வயிற்றோடதானே வாற நீ. உனக்கு வயிறு நிரம்பினாத் தானே மூளையில் படிப்பு ஏறும். அதுதான் கஷ்டத்தப் பார்க்காமச் சோறு கொண்டு வாறனான். சுவரிருந்தாத்தானே சித்திரம் வரையலாம். நீ நல்லா இருந்தால்தானே எங்களைக் கவனிப்பா. இன்னும் எத்தின நாளைக்கு? இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத்தானே! சரி சரி பேசாமப் போ!”

அதற்கு மேல் அவனால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. வாய் மூடி மௌனியானான்.

சில நிமிடங்களில் பதை பதைக்க வெயிலில் சாப்பாட்டுப் பார்சலுடன் வந்தாள் பாக்கியம்.

“இண்டைக்குக் கொஞ்சம் சமைக்கிறதிற்கு சாமான் வாங்க நேரம் போயிற்றுது. அதுதான் கொஞ்சம் பிந்திப் போனன். ஓடிப் போய்ச் சாப்பிடு” என்று கூறிச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாள்.

சக மாணவர் களுடன் மாணவர்களாகச் சாப்பிட்டு முடித்து விட வேண்டும் என்ற ஆவலில் சாப்பாட்டைப் பெற்றதும் வேகமாக வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

வகுப்பறை ஒரு ‘டைனிங் ஹோல்’ போலவே காட்சியளிக்கிறது. சக மாணவர்கள்

பார்சலைத் திறந்து வைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வகுப்பறையில் நுழையும் போதே அவனுடைய கண்கள் அவனையும் அறியாமல் அவர்களுடைய சாப்பாட்டை ஒரு தடவை மேலோட்டமாகப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

வெள்ளை வெளரென்ற முத்துப் போன்ற சோறு, முட்டை, இறைச்சி, கரட், பீற்றாட், மற்றும் ஆங்கில மறக்கறி வகை துண்டு மீன், இத்தாதி, இத்தியாதி.....

ஒரே நெய்யில் வதக்கியெடுத்த மணம் வேறு அறை முழுவதும் 'கம கம' என்றிருந்தது. பணக்கார வீட்டுச் சாப்பாடென்றால் சும்மாவா என்ன!.

அந்த மணத்துடனேயே சாப்பிட்டு முடிக்கலாம் போல இருந்தது அவனுக்கு.

ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டு தாய் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பார்சலைப் பக்குவமாகப் பிரித்தான். யாரும் கண்டு விடாமல், விரித்த பார்சலை ஒதுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

பார்சலை விரிப்பதைக் கண்ட அவனுடைய நண்பன் ரவி, "என்ன ராஜன், மூலைக்குள்ள இருந்து மறைத்துச் சாப்பிடுறா. என்ன ஸ்பெஷல்? நண்டோ? இறாலோ? இறைச்சோ?" என்றவாறு அருகே வந்து இருந்து கொண்டான்.

ராஜன் பார்சலைப் பார்த்தான். அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. பார்சலை நிறைத்துக்கொண்டு கூப்பன் அரிசி கோறாச் சோறு, அதைக்

கிளறினான். உள்ளே அவனுடைய வளவு வேலியில் இலவசமாகப் பிடுங்கிச் சமைத்த ஏழைகளின் நண்பன் இரும்புச் சத்துணவு முருங்கை இலைச் சுண்டல்.

அருகேயிருந்த நண்பனையும் எதிரேயிருந்த சாப்பாட்டுப் பார்சலையும் சில நிமிடங்கள் மாறி மாறிப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். அவனுக்குப் பசியெல்லாம் அடங்கிப் போயிற்று. வயிறு நிரம்பியது போல இருந்தது.

பாடசாலை முடிவடைவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களே இருந்தன. அந்த நேரம் பார்த்தாற் போல் வகுப்பினுள் நுழைந்தார் நாகமணி மாஸ்டர்.

அவர் சொன்ன செய்தி கேட்டு அவன் அதிர்ந்து போனான்.

இரவு முழுவதும் கண்கள்
 தூக்கத்தை மறந்தன. நெஞ்சம் முழுவதும் வேதனை வாட்டியது.
 ஏதோ ஒரு சுமை அழுத்திக் கொண்டு கிடந்தது.

வறுமை ஒரு பக்கம். நாகமணி
 மாஸ்டர் சொன்ன, “நாளைக்குத்தான் சோதனைக்காக
 கட்டுவதற்குக் கடைசிநாள். நாளைக்குக் காசு கட்டாதவர்கள்
 இந்த முறை பரீட்சைக்குத் தோற்ற முடியாது” என்ற
 வார்த்தைகள் இன்றும் காதுகளில் நாராசமாய் இரைந்து
 கொண்டிருந்தன.

காச.....அதுவும் என்பது ரூபாய்.

இன்னும் அவன் தாயிடம் பரீட்சைக்குப் பணம் கட்டுவதைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. கூறுவதற்கு அவனுக்கு மனம் இடங் கொடுக்கவில்லை.

அன்றாடம் சீவியம் நடத்துவதற்கே படாத பாடுபடுகிறாள். இந்தக் காச வேறு கட்டுவதென்றால்..... அவள் எங்கே போவாள்?

சொல்லவும் முடியாது. சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாது. பொழுது புலர்ந்தால் பணம் கட்டியே ஆக வேண்டும்.

வாய் விட்டு அழுதால் தேவலை போல் தோன்றியது. அவனால் வாய் விட்டு அழ முடியவில்லை. மனசு தொடர்ந்து அழுததால் வரண்டு பாலைவனமாகக் கிடந்தது.

இரவு முழுவதும் தூக்க மில்லாமல் கிடந்த அவனை அதிகாலை வேளையில் தூக்கம் அரவணைத்தது.

காசங்கள் கரையும் ஒலியும், குயிலின் 'கூ...கூ' என்னும் குரலும், சேவல்களின் 'கொக்கரக்கோ' பாடலும், குருவி இனங்களின் இன்னிசை கீதங்களும் இரவு மறைந்து காலை மலர்வதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டிருந்தன.

கிழக்கே காலைக் கதிரவன் தென்னஞ் சோலைகளினுடே உதயமாகி, செந்நிறப் பிளம்பாய் மீன்பாடும் தேனாற்றில் இருந்து வருவது போல மேற்கு நோக்கி எழுந்து கொண்டிருந்தான்.

கதிரவனை எதிர் கொண்டு அழைக்குமாப் போல் வங்காள விரிகுடாக் கடல் பேரிரைச்சலுடன் இரைந்து கொண்டிருந்தது.

பாக்கியம் வழமை போலவே அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து, சிறிய கை விளக்கை வைத்துக் கொண்டு தனது குடும்பத்தின் வயிறை வளர்க்கும் தொழிலான கிடுகைப் பின்னச் செல்ல ஆயத்தமானாள்.

அவளின் நடமாட்ட ஒசைகள் ராஜனை நித்திரையில் இருந்து கலைக்கவே, அவனும் எழுந்து குப்பி விளக்கை ஏற்றி வைத்து ஒரு மூலையில் இருந்த வண்ணம் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

மட்டுக்களியாற்றை அண்டிய பள்ளத்துப் பகுதியில் குப்பி விளக்கை எதிரே வைத்துக் கொண்டு, அந்த வெளிச்சத்தில் கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தாள் பாக்கியம்.

பாக்கியம் பகல் முழுவதும் சீலாமுனைச் சந்தி தொடக்கம் முகத்துவாரத் தொங்கல் வரைக்கும் ஒவ்வொரு வீடு வீடாகச் சென்று, அங்குள்ள ஓரிரண்டு ஓலை மட்டையையும் வாங்கிச் சேர்த்துக் கொண்டு, அவை எல்லாவற்றையும் செருப்பும் இல்லாமல் சுட்டெரிக்கும் வெயிலிலும், குடையில்லாமல் கொட்டும் மழையிலும், சுமைகொண்ட நெஞ்சுடன் இழுத்து வந்து, அதை மட்டிக்களி ஆற்றுக்குள் இளக வைத்து, அதை மீண்டும் கரையே இழுத்துப் பிளந்து இழைப்பதனால் அவளுக்கு ஒரே அலுப்பையும் இளைப்பையுமே தந்தது.

அது மட்டுமல்லாமல், பதினைந்து வருட காலமாக பாரிச வாதத்தினால் முடக்கப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாகவே கிடக்கும் கணவன் முருகேசுவிற்குப் பணிவிடை செய்து கண் கலங்காமல் பார்ப்பது தொடக்கம், மகன் ராஜனைப் பள்ளிக் கூடம் அனுப்புவது வரை எல்லாமே அவளது வேலைகளே!

அது வேறு அவளைக் களைப்படையச் செய்திருந்தது.

அந்தக் களைப்பில் அவளையும் அறியாமல் கரங்கள் கிடுகைப் பின்னிக் கொண்டிருக்க, சற்று நேரம் இருந்த படியே கண்ணயர்ந்தாள்.

பாக்கியம் திடுக்கிட்டு கண் விழித்துப் பார்த்தபோது எதிரே புத்தகங்களும் கையுமாக ராஜன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் கண் விழித்துப் பார்ப்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல், அவன் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய கண் கள் அங்குமிங்கும் மேலோட்டமாக அசைந்தனவேயன்றி, மனம் முழுவதும் தாயின் மீதே நிலைத்திருந்தது.

மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து, பனியில் குளித்து, வெள்ளிக் கம்பிகளாய் நரைத்துப் போன தலைமயிர்கள்.

பகல் முழுவதும் அடிபடும் வெயிலின் அகோரத்தினால் கருமையாகி வறுமையின் கோலத்தினால் எங்கும் சுருங்கிய தோல்கள், குழி விழுந்த கன்னங்கள்.

காதுகள், தோடிழந்து வெறும் மூளியாகவே இருந்தன.

ஆனால், ஒரு சின்னஞ்சிறிய மூக்குத்தி மாத்திரம் அவளுடைய மூக்கில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவளையே வைத்த கண் விலகாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜனின் மனம் பாறையாகக் கனத்தது. நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டு துயரம் நிறைந்து கிடந்தது.

“என்ன ராஜன், பள்ளிக்குப் போக வெளிக்கிட்டிட்டையா? என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய்?” என்று கையில் புத்தகங்களுடன் நின்ற மகனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் பாக்கியம்.

சில நிமிடங்கள் எதுவுமே பேசாமல் மௌனமாக நின்றவன், “இல்ல அம்மா..... சோதினைக் காசு கட்டலாம், ஆனா உங்களிட்டக் காசு இல்லையென்றும் தெரியும். இந்தச் சோதினதான் கடைசிச் சோதின. இதில பாஸ் பண்ணித்தேனெண்டா, கம்பசுக்குப் போய் ஒரு பட்டதாரியாக வந்திடுவேன். அதுக்குப் பிறகு, நான் நல்லா உழைச்சுத் தருவன். நீங்க ஒரு கவலையுமில்லாம ராசாத்தி மாதிரி இருக்கலாம்” என்றவாறு கண்களில் வடிந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

ஆம், எத்தனை ஆண்டுகள்தான் அவளும் கிடுகு பின்னிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும்?

மகனைப் படிப்பித்தாகி விட்டது. இறுதிப் பரீட்சையும் எடுக்க வைத்துவிட்டால்.....

சிறிது நேர யோசனையின் பின் கேட்டாள். “ எவ்வளவு கட்டவேணும்”

“எண்பது ரூபா”

ஒரு வித ஆச்சரியத்துடன் “ஆ..... எண்பது ரூபாவா?” என்றவள் “ஆ.....சரி எப்ப கட்ட வேணும்” என்று நிறுத்தினாள்.

“இண்டைக்குத்தானாம் கடைசி நாள். இண்டைக்குக் கட்டாட்டி இந்த முறை சோதின எடுக்க விட மாட்டாங்களாம்” பேச்சை இழுத்துக் கொண்டே பதில் சொன்னாள்.

பாவம், அவள் தான் என்ன செய்வாள்? ஒரு நேரச் சாப்பாட்டிற்கே வழியில்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மாடாய் உழைக்கிறாள்.

இந்த எண்பது ரூபாய்க் காசுக்கு அவள் எங்கே போவாள்?

பதில் எதுவுமே பேசாமல் தலையைக் குனிந்து, கிடுகைக் கைகளால் பின்னிக் கொண்டே சில நிமிடங்கள் யோசனையில் இருந்தாள்.

ஒருவாறு மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு நிமிர்ந்தவள், நீ இப்ப பள்ளிக்குப் போ. நான் பள்ளியில கொண்டுவந்து காசு தாறன் என்று கூறினாள்.

அவள் எப்படிக்காக கட்டப் போகிறாள் என்ற உண்மை அவளுடைய நெஞ்சுக்குள் மட்டுமே புதைந்து கிடந்தது.

அவன் போய் நெடுநேரம் வரையும் அவள் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பின்பு கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்தாள். இழைத்த மட்டைகளை ஒட்டமும் நடையுமாக வெயிலிலே பரவிப் போட்டாள்.

கிணற்றடிக்குப் போய் கை, கால், முகத்தை அலம்பிக்கொண்டு, அவசர அவசரமாகக் கணவனின் பணிவிடைகளை எல்லாம் செய்து முடித்தாள்.

கிடுகு பின்னுவதிலையோ, கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதிலோ அக்கறை இருக்கவில்லை. அவளுடைய அக்கறை முழுவதும் எப்படியாவது சோதனைக்குக் கட்டுவதற்குக் காசைப் புரட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்பதிலேயே இருந்தது.

எங்கேயும் கோயில் குளத்திற்குப் போவதற்கென பிரத்தியேகமாக வைத்திருந்த ஒரே சேலையான 'பிறவுண்' நிறத்திலான கைத்தறிச் சேலையை உடுத்தாள். குங்கும டப்பாக்குள் கிடந்த குங்குமத்தை நடுவிரலாலே தொட்டு நெற்றியிலே வட்ட வடிவமான பொட்டொன்று வைத்துக்கொண்டாள்.

என்றுமில்லாதவாறு சேலையுடுத்துக் குங்குமப் பொட்டு வைத்து வெளிக்கிடும் பாக்கியத்தைக்

கண்ட முருகேசு, “என்ன பாக்கியம், சீல கீல எல்லாம் உடுத்து வெளிக்கிடுறா எங்கே போகப் போறா?” என்றார்.

“இல்ல, இவன் தம்பிக்கு இண்டைக்கு சோதினக்காசு கட்டனுமாம் அதுதான் எங்கேயும் போய் மாறித்து வரலாம் எண்டு வெளிக்கிடுறன்”

“இம்.....அப்படியா!.....
என்றவாறு பெருமூச்சொன்றை விட்டுக்கொண்டான்.

“அப்ப நீங்க இருங்க. நான் ஓடிப்போயித்து ஓடி வாறன்” என்று கூறிக்கொண்டு வெயிலையும் பொருட்படுத்தாமல் மட்டக்களப்பு ரவுணை நோக்கி நடக்கலானாள்.

சுமை கொண்ட ஓலை மட்டையை இழுத்து இழுத்து நடந்து பழகிப்போன பாக்கியத்திற்கு நடப்பது சுலபமாக இருப்பது போல இருந்தது. ‘விறுக் விறுக்கென்று’ நடந்தாள்

மார் க்கட் ஸ் குயாரிலே அமைந்திருந்த சுப்பிரமணியத்தின் நகைக் கடைக்குள்ளே நுழைந்தாள். ஏற்கனவே அந்த அனுபவம் நிறைய இருந்தது. நகையென்ற பெயரிலே இருந்த ஒரேயொரு மூக்குத்தியைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

அது சரியாக என்பது ரூபாய் பெறுமதிக்கு சரியாக இருந்தது.

தாயடிச் சொத்து என்று சொல்லுமளவுக்கு எஞ்சியிருந்த ஒரேயொரு சொத்தான மூக்குத்தியை விற்ற கவலையை விட மூக்குத்தியை விற்றதனால்

எண்பது ரூபாய் ரொக்கம் கிடைத்ததென்பதை நினைக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஒரு ஐம்பது ரூபாய்தாளும் மூன்று பத்து ரூபாய் தாள்களுமாக இருந்த எண்பது ரூபாவையும் பத்திரமாக சேலையின் ஒரு தலப்பிலே முடிந்து கொண்டாள்.

கல்லடியில் இருக்கும் சிவானந்த வித்தியாலயத்தைச் சென்றடைய மதியம் சாப்பாட்டிற்கான மணி அடித்திருந்தது.

தாயின் வரவையே எதிர் பார்த்துக் காத்துக்கொண்டு நின்றான் ராஜன்.

தாய் வருவதைக் கண்ட அவனின் முகம் கதிரவனைக் கண்ட தாமரை போல மலர்ந்தது. ஒரு வேளை அம்மா காசு கிடைக்கவில்லை என்று கூற வருகிறாளோ! என்ற எண்ணம் தலைக்கேறவே மீண்டும் முகம் கூம்பிய மலர் போல் சுருங்கியது.

வந்தவள் வந்ததும் வராததுமாக “இந்தா தம்பி நீ கேட்ட காசு இருக்குது, நான் போயிற்று வாறன் “நீ சுணங்காமப் போய்க் காசக் கட்டு” என்று கூறிச் சேலைத் தலைப்பில் இருந்த காசை அவிழ்த்துக் கொடுத்தாள்.

காசைக் கண்ட ராஜனின் உள்ளம் உவகையால் பொங்கியது. தாயின் முகத்தைக் கண்டதுமே கணப்பொழுதில் இன்பம் எல்லாமே அனலில் பட்ட மெழுகுவர்த்தி போல கரைந்து ஒடியது.

மூக் கிலே மின் னிய
மூக்குத்தியைக் காணவில்லை. மூக்குத்தியை விற்றதனால்
தான் இந்தப் பணத்தைப் பெற்றிருக்கிறான் என்பது
சொல்லாமலே புரிந்தது.

துயரம் நெஞ்சை அடைக்கவே
மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டான். நாம் உழைக்கத்
தொடங்கினால் மூக்குத்தி என்ன காப்பு, மாலை, தோடு
எல்லாமே வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன்
வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

நாகமணி மாஸ்டரைக் கண்டு “
இந்தாங்க சேர் எண்ட சோதனைக்காக” என்று கூறிக்
காசைக் கொடுத்தான்.

ராஜனைக் காசுடன் கண்ட
மாஸ்டர் “ராஜன் எங்கால இந்தக் காசு. நான் ஏற்கனவே
உன்ட காசைக் கட்டிப் போட்டன்” என்றார்.

ராஜன் ஒரு வித
ஆச்சரியத்துடன் மாஸ்டரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.
நேற்று அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவரை அவன் மேல்
பரிவு காட்டச்செய்து இருந்தது.

“இந்தாங்க சேர் அம்மா
இப்பதான் கொண்டுவந்து தந்துத்துப் போறாங்க” என்று
கூறிக் காசைக் கொடுத்தான்.

காசை வாங்கிக் கொண்ட
மாஸ்டர் “ராஜன் நான் உனக்காக எந்த உதவியும் செய்யிறதற்கு

ஆயத்தமாக இருக்கிறன். நீ எந்த உதவி வேணுமென்றாலும் பயப்படாமல் கேள். நான் செய்வேன்” என்று கூறிக்கொண்டு “உங்கட குடும்பத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கேக்கணும் என்றிருந்த நான் கொஞ்சம் சொல்லேலுமா? என்றார்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டபடி தன் குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அப்பாவின் பெயர் முருகேசு. அம்மாவின் பெயர் பாக்கியம். அப்பா அம்மாவைக் கல்லயாணம் செய்யும் போது தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் இலிகிதராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய வருமானத்தில் எங்களுடைய குடும்பம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் பிறந்து நான்கு வருடங்களில் அப்பாவின் கால்களை பாரிசுவாதம் முடக்கிக் கொண்டது. வேலையும் பறிபோனது. அப்பாவின் வாதத்தைக் குணப்படுத்துவதற்கு அம்மா தன்னால் இயலாமட்டும் நகைகள், பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் விற்றுச் செலவழித்தாள். ஆனால், அப்பாவின் உடல் நிலையில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை.

குடும்பம் வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கியது. வறுமையைக் கண்ட உறவுகள் எல்லாம் விலங்கு இறந்தபின் வெளியேறும் ஒட்டுண்ணிகள் போல ஒவ்வொன்றாக விலகிக் கொண்டன.

உடல் நலம் குன்றி விந்திய மாகக் கிடக்கும் அப்பாவைக் கவனிக்க வேணும். உன்னை ஒரு மனிதனாக்க வேணும். இந்த நிலையில் செய்வதறியாது திண்டாடினாள்.

இறுதியில் கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வீடு வீடாகச் சென்று, அங்குள்ள ஓலை மட்டைகளை வாங்கி இழுத்துவந்து இழைத்து விற்றாள். சில வேளைகளில் மா இடித்தோ, வீட்டு வேலை செய்தோ கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தில் இருந்து குடும்பம் எனும் வண்டி நகர்ந்தது.”

அவனுடைய கதையைக் கேட்ட மாஸ் ருக்கு அவரையும் அறியாமல் கண்ணீர் திரையிட்டது.

நாட்கள் விரைந்து ஓடியிருந்தன.

ராஜனின் இறுதிப் பரீட்சையும் முடிவடைந்து விட்டது.

காலம் இன்னும் கொஞ்சம் துரிதமாகவே ஓடியது. பரீட்சை முடிவடைந்து இரண்டு மாதங்கள் கடந்து விட்டன.

அன்று பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகின. அதில் ராஜன் மிகத் திறமையாகச் சித்தியடைந்திருந்தான். அவனுக்குப் பாராட்டுக்களும் வரவேற்புகளும் வந்து குவிந்தன.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலேயே எல்லோரையும் விடத் திறமையாகச் சித்தியடைந்திருந்ததனால் பேராதெனிய கம்பசுக்கும் இடம் கிடைத்தது.

தாயின் இரத்தத்தையே மூலதனமாக வைத்துப் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

அத்துடன் அரசாங்க ஸ்கொலர்ஷிப்பும் அவனுக்கு உதவி புரிந்தது.

காலக் கிமத்தில் ஒரு

பட்டதாரியானான்.

பேராதெனிய கம்பசில் இருந்து பட்டதாரி என்ற பட்டத்துடன் வெளியேறினான். அவனுடைய பெயருக்கப் பின்னால் 'பீ.ஏ' என்ற இரண்டு எழுத்து ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்தன.

காலைப் பனியில் சோலைக் குயில்கள் இன்னிசை கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சோலைக் குயிலின் கீதத்தினிடையே காலைக் கதிரவன் தென்னஞ் சோலையினூடே உதயமாகி அதன் பவனியை ஆரம்பித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

பொழுது புலர்ந்ததை பக்கத்திலுள்ள கப்பலேந்தி மாதா கோயிலில் இருந்து நாலு மணிப் பூசைக்கான மணியோசை ஊர்ஜிதம் செய்தது.

அறையின் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடந்த முருகேசுவரின் அனங்கல் ஒலியும், செருமலும் இருமலும் தூக்கத்தின் அமைதியைக் கலைக்கவே தூக்கத்தில் இருந்து விழித்த பாக்கியம் அண்ணார்ந்து மேலே பார்த்தாள்.

இந்திரனின் கண்களை ஞாபக மூட்டும் இறந்த ஒலைக் கூரையினூடாக வெறித்தாள். அந்த ஒட்டைகளின் இடையினூடாக விடிவெள்ளி தெட்டத் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

ஓ! நேரம் நாலு மணியைத் தாண்டி விட்டது.

அவசரம் அவசரமாக எழுந்தாள். விலகிக் கிடந்த சேலையை சரி செய்துகொண்டு, சேலைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்த வண்ணம் படுத்த பனையோலைப் பாயைச் சுருட்டி சுவரிலே தொங்கிய அசவிலே வைத்தாள்.

கேற்றிலிலே தண்ணீரை ஊற்றி அடுப்பிலே வைத்து நெருப்பை மூட்டினாள்.

கேற்றிலை அடுப்பிலே வைத்த கையுடன் மகன் படுத்த இடத்தை நோக்கிவந்து மகனை எழுப்புகிறாள்.

“தம்பி, தம்பி.....தம்பி ராஜன் எழும்புடா!”

“இம்” என்றவாறு அவன் எழும்ப மனமின்றி புரண்டு படுத்தான்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து பாக்கியம் மீண்டும் “தம்பி, தம்பி.... எழும்பன்... எங்கையோ

இன்டவீயுக்கு போக வேணும் என்று சொன்னனீயில்லே. எழும்பு நேரம் நாலரையாகப் போகுது” என்றாள்.

இன்டவீயு என்று சொன்னது தான் தாமதம் துள்ளிப் பதைத்து எழுந்தான்.

எழுந்த கையுடனே கிணற்ற டியை நோக்கி நடந்தான்.

பாக்கியத்தின் குரல் கேட்ட முருகேசு, “பாக்கியம்! பாக்கியம்!” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“என்னப்பா”

“இஞ்ச கொஞ்சம் வந்துத்துப் போவன்”

“கொஞ்சம் பொறுங்க வாறன்” என்றவாறு குசினிக்குள் சென்று தணிந்து கிடந்த அடுப்பினுள் விறகை உள்ளே தள்ளிவிட்டு வந்தான்.

“என்னப்பா கூப்பிட்ட”

“பாக்கியம், தொண்டை சரியா வறண்டு போயிற்றுது. குடிக்கிறத்திற்கு கொஞ்சம் தேத்தண்ணி தாரையா?”

“ இப்பதான் கேத்தில் வச்சிருக்கன். கொஞ்சம் பொறுங்க தாரன்.”

இரவு முழுவதும் ஒரே முட்டும் இழுவையுமாகக் கிடந்த முருகேசுவைப் பார்க்க ஒரே பாவமாக இருந்தது. ஒரே படுத்த படுக்கையாக கிடப்பதனால் இரத்த

ஓட்டம் குறைந்திருப்பதனாலும், நல்ல சத்துள்ள சாப்பாடு இல்லாததனாலும் ஆள் பலவீனமாக இருப்பதாலேயே இழுவை தொடர்ந்து இருக்கின்றது என்று டாக்டர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

பாக்கியம் ஆவி பறக்க ஒரு தேனீக் கோப்பையையும் ஒரு பேப்பர் துண்டினுள் கொஞ்சம் சர்க்கரையையும் கொண்டு வந்து முருகேசுவின் அருகில் வைத்ததுவிட்டு, "இந்தாங்க தேத்தண்ணி, இந்தப் பேப்பருக்குள்ள கொஞ்சம் சக்கரையும் இருக்குது இண்டைக்கு நக்கித்தான் குடிக்கணும்" என்று கூறிக்கொண்டு அவளுடைய வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காகச் சென்றாள்.

பெருஞ் சிரமப்பட்டு நிலத்திலே கையை ஊன்றியவாறு எழுந்த முருகேசு, தேனீரையும் சர்க்கரையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்ட வண்ணம் "எப்பதான் கடவுள் கண்திறந்து பாக்கப் போறாரோ தெரியா? இந்த பாரிசுவாதத்தோடையும் தேத்தண்ணியும் சக்கரையும் குடிக்க வேண்டியிருக்கு. அவள் பாக்கியந்தான் என்ன செய்வாள். பாவம், நான் கலியாணம் முடிச்சு நாலு வருசந்தானே நல்லா வச்சிருந்தன். அத்தோட அந்த பாரிசுவாதம் வந்து காலமடிச்சுப் போட்டதோட சந்தோஷமே போயிற்று. அதற்குப் பிறகுதான் எவ்வளவு கஷ்டம். எப்படி எல்லாமோ சந்தோஷமாக இருக்க வேணும் என்று கற்பனை பண்ணியிருப்பாள். அப்படியிருந்தும் அவளென்ற படியால் தானே, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மகனைப் பட்டதாரியாக்கி இருக்கிறாள். வேற யாருமெண்டா கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டு மகனைப் படிப்பிச்சிருப்பாங்களா! எங்கெண்டாலும் மேசனுக்குக் கூலியாக சீமெந்து குழைக்க அனுப்பி வச்சிருப்பாங்க" என்று மனம் நொந்துகொண்டார்.

காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்ட ராஜன், தோய்த்து தோய்த்து வெளுப்பேறிப் போன பெல்சையும் சேட்டையும் அணிந்து கொண்டு தூக்கித் தூக்கி சென்று அலுத்துப் போன பைலைத் தூக்கினான்.

எல்லாத் தஸ்தா வேஸ்த்துக்களும் இருக்கின்றனவா என்று ஒரு முறை பைலைப் புரட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே இருந்த பட்டதாரி என்ற சேரட்டிபிக்கேற் அவனைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தது.

பைலை முடிக்க கொண்டு திரும்பினான். சுவரின் ஆணியிலே கட்டித் தொங்கிய கம்பியிலே கொழுமியிருந்த வேலைக்கு அப்ளிகேசன் போட்ட றிசிட்கள் ஈக்கிலிலே கோர்த்த மீன்கள் போல இருந்து அவனைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சிந்தின.

“நான் போயிற்று வாரன்” என்ற ஈனத் தொனியில் தாயிடமும் தந்தையிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறினான்.

வாசல் வரைச் சென்று யாரும் வருகிறார்களா? என்று முளிவிசலம் பார்த்து மகனை இன்ரவீயுக்கு அனுப்பி வைத்தாள் தாய்.

வாசல் வரைச் சென்று மகனை வழியனுப்பி வைக்கச் சென்ற பாக்கியம் “இந்த முறையெண்டாலும் கடவுள் கண்திறந்து பார்க்க மாட்டாரா? தம்பியும் தான் இந்தப் பட்டதாரி பட்டம் எடுத்தது தொடக்கம் இன்ரவீயு, இன்ரவீயு என்று எத்தனை முறைதான்

போயிற்று வந்துத்தான். எதண்டாலும் சரி வந்ததா! ஒண்டுமே சரிவந்ததாக இல்லை. கடவுளே, இந்த முறையென்றாலும் எங்கட குடும்பத்தக் கொஞ்சம் கண் திறந்துபார். இந்த முறையெண்டாலும் சரி வந்திரனும். இதற்கு நீதான் கருணை காட்டு என்று கடவுளைப் பல முறை வேண்டிக்கொண்டாள்.

மகனை வழியனுப்புவதற்காக வாசல் வரைச் சென்ற பாக்கியம் வெகு நேரம் வரைத் திரும்பி வராமல் வாசலிலே நிற்பதை உணர்ந்த முருகேசு “பாக்கியம்! பாக்கியம்!” என்று குரல் கொடுத்தார்.

கணவனின் குரல் கேட்டும் பதில் பேசாமல் சிந்தனை வயப்பட்டு வாசற்படியினிலேயே சாய்ந்தவாறு நின்றாள் பாக்கியம்.

அவளின் சத்தத்தைக் காணாத அவர் மீண்டும் சற்று உயர்ந்த தொனியில் “பாக்கியம்! பாக்கியம்!” என்று அழைத்தார்.

“இம்.....” என்றாள் மெதுவாக.

“பாக்கியம், அங்க என்ன செய்யிறா!”

“ஒன்றுமில்லை”.

“ஒன்றுமில்லண்டா என்ன தம்பிய வழியனுப்பி போட்டு கேற்றடியிலேயே நிண்டு கொண்டு புறுபுறுத்துக் கொண்டிருக்கா”

“இல்ல, இவன் தம்பியப் பத்தித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கன். நம்மட கஷ்டத்துக்கு ஏற்றாப்போல நம்மட வயித்தில வந்து பிறந்துத்தான். அது அவன் தலைவியோ! அல்லது முற்பிறப்பில செய்த வினையோ தெரியா! அவன் நினைக்கக்கூடாதான் பெரிய பாவமாக இருக்குது. செல்வச் செழிப்பிலே சீரும் சிறப்புமாக இருக்க வேண்டிய நேரத்தில, நமக்குக் கஷ்டமெண்டு குடுக்கிறத்திண்டு போட்டு அஞ்ச கட்டத் தூரம் நடந்து பள்ளிக்குப் போய்ப் படிச்சான். யூனீவெசிறிக்கு போன பிறகும் மற்றப் பிள்ளைகளைப் போல நல்ல உடுப்பு வேணும், நல்ல சாப்பாடு வேணும் எண்டு அடம்பிடிச்சானா? அதுவுமில்ல. இப்பவும் இந்த இன்ரவீயுக்கு கூட ஏறு வெயிலுக்குள்ள நடந்து போறான். இது அவன் நம்மட வயித்தில பிறந்த தலை விதியாக்கும். என்ன செய்வம் ஆண்டவன் விட்ட வழி.”

“பாக்கியம், அவன் உனக்கு மட்டும் மகனில்ல. எனக்கும் மகன்தான். என்ன செய்வம், இந்தப் பாரிச வாதம் வந்து முடக்கிப் போட்டதோட உனக்கும் கஷ்டம். அவனுக்கும் கஷ்டந்தான். அத நினைச்சக் கவலைப்பட்டு என்ன பிரயோசனம். ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும். படைத்தவனுக்கு வழி நடத்தத் தெரியும் தானே!”

நடையின் வேகத்தைக் குறைத்தான். மாமாங்கக் கோயிலுக்கு அருகே போய் சிலிபரை மண்டபத்திற்கு வெளியே கழற்றி வைத்தான். உள்ளே சென்றான். பைலை பலி பீடத்திற்கு முன் வைத்தான். அம்மா கொடுத்து அனுப்பிய கற்பூரத்தை பக்கட்டுக்குள் இருந்து எடுத்தான். அதைக் கற்பூரம் கொளுத்தும் தட்டிலே வைத்துக் கொளுத்தினான்.

அது பிரகாசித்து எரிந்தது.
அவனுடைய வாழ்வு இருண்டு கிடந்தது.

மாமாங்கப் பிள்ளையாரின்
சிலைக்கு எதிரே நின்று கரம் கூப்பினான். ஏதோ ஒன்றை
வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது.

கற்பூரத்தை கொளுத்திவிட்டு
ஆண்டவனிடம் எப்படி வேண்டிக்கொள்வது லஞ்சம்
கொடுப்பது போல இருக்காதா என்ன!

இருந்தாலும் பரவாயில்லை.

மாமாங்கப் பிள்ளையாரே!
உனக்குக் கற்பூரம் கொழுத்தி லஞ்சம் தந்துவிட்டுக் கேக்கிறேன்
என்று நினைக்காதே! அப்படி நினைத்தாலும் லெட்சம்
லெட்சமாக லஞ்சம் கொடுக்கும் இந்த உலகத்திலே இதைப்
பொருட்படுத்தாதே! உன்னிடம் கண்ணீர் மல்க வேண்டிக்
கொள்கிறேன். கொஞ்சம் கருணைகாட்டு! கடவுளே எனது
வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து தொடர்ந்து துன்பத்தையும்
துயரத்தையும் கொடாதே! இத்துடன் கொஞ்சம் நிறுத்தி,
எனக்கு இந்த வேலையாவது கிடைக்கச் செய்து கொஞ்சம்
இன்பத்தையாவது காட்டக் கூடாதா? என்று வாய்விட்டே
வேண்டிக் கொண்டான்.

பைலைக் கையிலே எடுத்துக்
கொண்டு வெளியே வந்தான். மனதிலே ஒரு திருப்தி.
அசட்டு நம்பிக்கை.

ஓ! இந்த வேலை
கிடைத்துவிட்டால்..... வறுமையில் பாலைவனமாகிப்போன

அவர்களுடைய குடும்பத்தில் வசந்த அலை வீசுமே! என்று அவனுடைய மனம் அங்கலாய்த்தது. இன்ரவீயு வோட்டான மட்டக்களப்புக் கச்சேரியை நெருங்கினான்.

அங்கே இன்ரவீயு நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒன்றிரண்டு பேர் இன்ரவீயுவை முடித்திருக்க வேண்டும். மிகுதியானவர்களின் நீண்டதோர் 'கியூ' நின்றது ஸ்ரீமாவின் ஆட்சிக்காலத்து கூப்பன் கடையின் நீண்ட வரிசை போல.

நீண்ட நேரம் அகோர வெயிலில் கால்கடுக்க நின்றதன் பின் ஒருவாறாக அவனுடைய முறை வர மதியம் நெருங்கியிருந்தது.

உள்ளே நுழைந்தான். பல முறை கண்டு கண்டு அலுத்துப்போன அதே பழுத்த தலைகளே இன்ரவீயு வோட்டில் இருந்தன. இன்ரவீயுக்குச் சென்று வந்த வெள்ளி விழாக்காரன் ஆயிற்றே அவன்.

அதே வழமையான கேள்விகள் தொடர்ந்தன.

“பெயர் என்ன?” என்ற முகவுரையுடன் இன்ரவீயு ஆரம்பமானது.

“வரதராஜன்”

“முழுப் பெயர்”

“முருகேசு வரதராஜன்”

“வயது”

“இருபத்தி நான்கு”

“இடம்”

“அமிர்தகழி”

“பட்டம் பெற்று எத்தனை

வருடங்கள்?”

“இரண்டு வருடங்கள்”

“இந்த வேலைக்கு உங்களைத் தெரிவு செய்தா, உங்களால் இருபத்தி ஐயாயிரம் ரூபா பிணை கட்ட முடியுமா?”

சோதனைக்கு என்பது ரூபா காசு கட்டுவதற்கே அவன் பட்டபாடு, அவனைவிட அவனுடைய அம்மாவுக்குத் தான் தெரியும். இப்போது இருபத்தி ஐயாயிரம் ரூபாய் என்றால்.....

தோடிழந்து மூக்குத்தியிழந்து வெறும் சூனியமாகத் தோற்றமளிக்கும் தாயின் முகம் ஒருமுறை தோன்றி மறைந்தது.

எதற்கும் ‘ஆம்’ என்று சொல்லுவோம் என்று நினைத்தான்.

“ஆம்” என்றான்.

“சரி போகலாம். நாங்கள் கடிதம் அனுப்புவோம்” என்ற வழமையான முடிவுரையுடன் இன்ரவீயு நிறைவு எய்தியது.

ஒரு அதிருப்தியுடன் எழுந்தான். நெஞ்சில் ஒரு கணத்தோடு நடந்தான்.

அந்த வேலை கிடைக்குமா? கிடைக்காதா? என்று அவனுக்குத் திட்டவாட்டமாகத் தெரியும்.

சோகம் என்பது அவர்களுக்கு நிரந்தரம். அது அவர்களின் விதி போலும்.

இன்றவீயுக்குச் சென்று களைத்து வீடு திரும்பிய ராஜனுக்கு உள்ளம் ஒருவித இனம் புரியாமல் அமைதியிழந்து இருந்தது. எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஆறுதலாக இருக்க வேண்டும் போல ஒரு உணர்வு.

“தம்பி கை கால் முகத்தக் கழுவிக்கொண்டு வாவன் சாப்பிட”. இது குசினிக்குள் இருந்த தாயின் அழைப்பு.

கை, கால் முகத்தை அலம்பினான். குளிர் நீர் பட்டதும் களைத்துப் போயிருந்த மனத்திற்கும் உடம்பிற்கும் இதமாக இருந்தது.

பக்கத்து வீட்டில் மாவிடித்த தனால் கிடைத்த ஊதியத்தைக் கொண்டு உணவாக்கிய அந்தக் கஞ்சைக் கோப்பையில் ஊற்ற முற்பட்ட தாயின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராஜன்.

முகமே சுருங்கி கன்னங்கள் குழிவிழுந்து, காதுகள் வெறும் முளியாகவே காணப்பட்ட தாயின் கோலத்தைப் பார்த்துமே அவனுடைய மனம் பாறையாக கனத்தது.

கஞ்சை ஊற்றி முடிந்ததும், இந்த வேலையாவது கிடைக்குமா? என்ற ஒரு நப்பாசையில் ராஜனின் முகத்தை ஒருதடவை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

ராஜனின் முகத்தைப் பார்த்த பாக்கியத்தின் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் நிழல்கள் கறையாகப் படிந்தன.

இருவரிடையேயும் நீண்ட அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியை கலைப்பதற்காக அவளே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“தம்பி இன்ரவீயுக்கு போன என்ன பாடு”

நீண்டதொரு பெருமூச்சு உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வெளியேறியது. ஏழைளின் வீட்டில் வீசும் தென்றல் பெருமூச்சிதானே! அவள் கேட்ட அந்த வார்த்தைகளை அவன்விட்ட பெருமூச்சு அடித்துச் சென்றது.

உள்ளம் வலி கண்டது. அந்த உள்ளத்தின் வலிகள் ஊமையாக வெடித்து சிதறிக் கொண்டிருந்தன.

தொடர்ந்தான்.

“எனக்கெண்டா இந்த இன்ரவீயுல வேல கிடைக்குமெண்டது ஐமிச்சமாகத்தான் இருக்குது. இந்த நாட்டில எவ்வளவு படிச்சிருந்தும் ஒரு வேலை எடுக்கிறெதண்டா பெரிய கஷ்டந்தான். சும்மா வருஷக் கணக்காக மினக்கெட்டுச் செலவழித்துப் படிச்சதவிட

எதாவது ஒரு கூலி வேலைக்கு போயிருந்தாத் தேவலப் போல இருக்குது. இம்ம்.... இந்த வேலைக்குக் கூட இரண்டு பேர் எடுக்கிறதாக்கு இரு நூறு பேர் மட்டில இன்ரவீயுக்கு வந்திருந்தாங்க. அதிலேயும் 'இன்புளுவன்ஸ்' வேற. எம்பி மாருட கடிதம் வேற. ஏதோ ஆண்டவன் சித்தம் இருந்தால் கிடைக்கும்"

தண்ணீரில் மிதந்த கஞ்சிச்சோறு தொண்டையினால் செல்ல மறுத்தது.

கையை அலம்பிக்கொண்டு எழுந்தான்.

அதிகாலை!

மார்கழி மாதத்து வறட்சியான
ஒரு மூடுபனி எங்கும் வியாபித்துக் கிடந்தது. இன்னும்
புலரவில்லை. இருட்டு இன்னும் தங்கி நின்றது.

பொழுது முற்றாக
விடியாததினால் சனங்கள் இன்னும் முழுமையாக
எழும்பிவிடவில்லை.

அந்த ஆட்களின் வரிசையுடன் பாக்கியமும் விழித்துக் கொண்டாள். ஆனால், எழும்பவில்லை.

முகட்டை வெறித்துப் பார்த்த படியே சிந்தனையில் லயித்துக் கிடந்தாள்.

அன்று ராஜனின் அட்வான்ஸ் லெவல் பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகி இருந்தன.

பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகியதுதான் தாமதம், பரீட்சை முடிவைக்கண்ட கணத்துடன் நேரடியாகவே தாயைத் தேடிப் பதறியடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடிவந்தான். பரீட்சை முடிவை முதலில் தாயிடம் கூறி, அவளுடைய நெஞ்சைக் குளிரவைக்க வேண்டும் என்று அவனுக்கு தீராத ஆசை கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

வீட்டுவாசலை நெருங்கியதுமே “அம்மா! அம்மா!” என்று பெருங் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே விரைந்தான்.

மகனின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட பாக்கியம், மகனுக்கு என்னவோ ஏதோ என்று நினைத்தவளாக பதட்டத்துடன் “என்ன” என்றாள்.

“அம்மா, எனக்குச் சோதினை முடிவு வந்திருக்கு. அதில நான் பாஸ்பண்ணித்தன். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலேயே நான் தானாம் முதலாவதாகப் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறேன். இத உங்களிட்ட முதல்ல சொல்ல வேணும் எண்டுதான் பறந்து வந்தனான்” என்றான் இளைத்தவாறு.

அவனுடைய வார்த்தைகள் அவளுடைய காதுகளில் தேனாய்ப் பாய்ந்தன. சந்தோஷ வானவெளியில் மிதந்தாள். இந்த சந்தோஷ வார்த்தையை விட வேறொன்றும் இல்லை இந்த உலகில்.

இந்த சந்தோஷ வார்த்தைகளைக் கேட்கத்தானே இவ்வளவு காலம் காத்திருக்கிறாள். எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டாள்.

பெரிய இளந்தாரியாகிவிட்டவள் என்றும் பாராமல் அவனை கட்டியனைத்து “என்ட மகனே” என்று கூறி உச்சி முகர்ந்தாள்.

கட்டியனைப்பில் இருந்து விடுபட்டு “இஞ்சாருங்க..... இஞ்சாருங்க..... மகன் சோதனையில் பாஸ் பண்ணிற்றான்”. என்று குழந்தைகள் போல துள்ளிக்கொண்டு கணவனிடம் ஓடினாள்.

பாக்கியத்தின் வாயினால் மலர்ந்த தேனிலும் இனிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட முருகேசுவின் கண்களிலிருந்து ‘பொலபொல’ வென ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தியது.

ஊர் ஊராய் போய் இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் சத்தம் போட்டுச்சொல்ல வேண்டும் போல ஒரு ஆனந்தம்.

தான் கூலி வேலை செய்யும் வீடுகள் அனைத்திலும் போய்ச் சொல்லி மகிழ்ந்தாள்.

அந்த சந்தோஷத்தைக் கூறுவதற்காக அவள் அடிக்கடி கூலி வேலை செய்யும் வைரமுத்துவின் வீட்டுக்குப் போனாள்.

“ஐயா! என்ட மகன் சோதனையில் நல்லா பாஸ் பண்ணியிருக்கிறான்” என்றாள் ஆனந்தத்தின் பூரீப்பில்,

“அப்படியா!”

“யூனிவர்சிற்றிற்குப் போக லாமாம்”

“நல்லது, அது சரி பாக்கியம் உன்ட மகனப் பார்த்தா நல்ல கெட்டிக்காரன் போலக் கிடக்குது”

“ஓம் ஐயா. நல்ல கெட்டிக் காரன்”

“அப்படியெண்டா நம்மட மில்லில ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்தா என்ன!”

“இல்ல ஐயா; நான் படிப்பிக்கப்போறன்.”

பாக்கியம் உனக்கு படிப்பப் பற்றித் தெரியா! அதுவும் யூனிவசிற்றிப் படிப்பென்றாச் சும்மாவா! எவ்வளவு காசு செலவாகுமெண்டு தெரியுமா?”

அவள் மௌனமானாள்.

அவர் தொடர்ந்தார்.

“சும்மா அதுகளை விட்டுப்

போட்டு நான் ஒரு நல்ல வேலையாப் போட்டுத்தாறன் செய்யச் சொல்லு!”

அவள் சிந்தித்தாள்.

அவர் தொடர்ந்து கொண்டே யிருந்தார்.

“உனக்குத்தான் எவ்வளவு கஷ்டம். நீயும் எவ்வளவு காலத்துக்கெண்டு கஷ்டப்படுற. அவன் வேல செய்யத் தொடங்கினா, நீ வீட்டில ஆறுதலா இருக்கலாந்தானே! அப்படியில்லயெண்டு யூனிவசிற்றிக்கு அனுப்பினையண்டா எப்படியும் முடிய முணு வருசமாகும். அது வரைக்கும் நீ கஷ்டப்படப்போறயா? எதுக்கும் நல்லா யோசிச்ச முடிவெடு.

நீண்ட நேரச் சிந்தனையின் பின் “ என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் நான் படிப்பிக்கப் போறன் ஐயா!” என்றாள் திடமாக.

“ஏதோ சொல்ல வேண்டியத சொல்லிப் போட்டன். இனி உண்ட இஷ்டம்.”

அவள் மௌனமாக வெளியேறினாள்.

அந்த நினைவுகள் அவளுடைய நெஞ்சில் அலை அலையாக வந்து மோதின.

கண்கள் விழித்தாள்.

கண்கள் விழித்தபோது விடிந்திருந்தது.

“தம்பி” குரல் கொடுத்தாள்.

“இம்ம்” என்றவாறு கெட்டியாகப் புரண்டான்.

மீண்டும் “தம்பி”

“இம்ம்....என்ன?”

“இப்படிச் செய்தா என்ன”

“எப்படி”

ஒருவேல சிடைக்க மட்டும், நம்ம வைரமுத்து ஐயாட மில்லில ஒரு வேலை கேட்டுப் பார்த்தாலென்ன! நீ சோதனையில் பாஸ் பண்ணின எண்டு சொன்ன உடனே, அவரே வலிய வந்து எண்ட மில்லில உண்ட மகனுக்கு ஒரு வேலை போட்டுத் தாரன் எண்டு சொன்னவர்தானே நான் தானே சொன்னான், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டென்டாலும் எண்ட மகனை படிப்பிக்கப் போறெண்டு. அப்ப வலிய வந்து சொன்னவர், இப்ப கேக்கிறப்போ ஒரு சின்ன வேலையாவது போட்டுத் தரமாட்டாரா?”

“அம்மா, சின்ன வேலையென்ன, என்ன வேலையெண்டாலும் செய்யிறத்துக்கு ரெடியாக இருக்கிறன்.”

“அப்ப, கேட்டுப்பார்ப்பமா?”

“எதுக்கும் ஒரு தரம் கேட்டுப் பாருங்க”

பென்னம்பெரிய மில்லுடன் இணைந்தாற்போல் இருந்தது வைரமுத்துவின் வீடு.

வீடு என்று சொல்லுவதை விட வங்களா என்று சொல்லுவதே பொருத்தம். அந்த அளவிற்கு பெரிய வீடு.

சுற்றிவர மதில். மதிலுக்கும் வீட்டுக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளியை நிரப்பிக்கொண்டு முற்றம் முழுவதும் பூமரங்கள் அழகாய் நிரை நிரையாய் நின்றன.

வாசலிலே ஏழைகளின் குடிசையளவு இரும்புக் கம்பியிலான கூட்டில் பெரியதொரு கலப்பில்லாத வெளிநாட்டுத் தனியின அல்சேசன் நாய் வாயினால் வீணியொழுக நாக்கை நீட்டியபடி முறைத்துக் கிடந்தது.

பாக்கியத்தைக் கண்டதும் “ளொள்.....ளொள்.....” என்று குரல் கொடுத்து வரவேற்றது.

வெளி விநாந்தையில் நீட்டி நிமிர்ந்து சுங்கானைப் புகைத்தவாறு தூக்க முடியாத தலையை

நிமிர்த்தி நாயின் அழைப்பு ஒலி கேட்டுத் திரும்பினார் வைரமுத்து.

அருகே பாக்கியத்தைக் கண்டார்.

“என்ன பாக்கியம், இந்தப் பக்கம்”

உடலை கூனிக் குறுக்கிக் கேள்விக்குறியாக்கிக் கொண்ட பாக்கியம்“ உங்களத்தான் பார்த்துத்துப் போகலாமெண்டு வந்தனான்” என்றான்.

“அப்படியா! அப்படி என்ன விசேஷம்?”

“ஐயா, எண்ட மகன் படிச்சப் போட்டு வந்து வேல இல்லாம இருக்கிறான். அதுதான் ஒரு வேல கேட்டுப்பார்க்கலாம் எண்டு வந்தனான்”.

“அதுதான் நான் ஒரு வேல போட்டுத் தாரன் எண்டு அண்டைக்குச் சொன்னன். நீங்கதானே வேணாம் எண்டு சொன்னீங்க....”

“இப்ப ஏதாவது.....”

அவள் கூறி முடிப்பதற்குள் “ஏதோ போனாப் போகுதெண்டு அண்டைக்குக் கேட்டன். நீங்கதான் படிக்கணும் வெட்டணும் கிழிக்கணும் எண்டு சொன்னீங்க. உங்களுக்கெல்லாம் படிச்சா பெரிய மனிசனாக வந்திரலாம் எண்ட நினைப்பு. இப்ப இங்க ஒரு வேலையுமில்ல” என்று கடுமையான தொனியில் கூறினார்.

மீண்டும் அவள் “ஐயா பார்த்து

ஏதாவது.....”

“உனக்கு விருப்பமெண்டா நீ வந்து கூலி வேலையைச் செய்து போட்டுப் போ. அவன் இவனுக்கு எண்டு வேலை கேட்டு வராத. இப்ப உண்ட மகனுக்குக் கேப்பா. பிறகு உண்ட மனுசனுக் கெண்டு கேப்பா. உங்களுக்கெல்லாம் வேல தாரத்திற்கென்ன வேல கட்டியா வச்சிருக்கன்.” சினந்து சீறிப்பாய்ந்து கொண்டு பதிலெதுவும் கூறாமல் உள்ளே நுழைந்தார்.

அவர் இழுத்து விட்ட சுங்கான் புகையுடன் போராடியவாறு தன்னந் தனியே நின்றாள். வேதனைகள் நெஞ்சுக்குள்ளே குமைய வெளியேறினாள்.

மனமுடைந்த நிலையில் நாடியிலே கையுன்றி மௌனமே உருவாக விறாந்தையிலே வீற்றிருந்த தாயைக் கண்ட ராஜன் “என்னம்மா போன விஷயம்” என்றான்.

“அங்க ஒரு வேலையு மில்லையாம் தம்பி” அவளுடைய வார்த்தையிலும் முகத்திலும் துயரத்தின் நிழல் ஊசலாடியது.

அம்மா, இந்த பணக்கார வார்க்கமே இப்படித்தான். அன்றைக்கு வைரமுத்து முதலாளி எங்கள் மேல கொண்ட அன்பில வேலதாறனெண்டு கேக்கல்ல. ஒரு ஏழை படிச்சால் முன்னேறி விடுவான். அவன் முன்னேறினால் தங்களைவிட பெரியவனாக வந்திடுவான் என்ற எண்ணந்தான். படிக்க முதலே அவனுடைய எதிர்கால

வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்துவிட்டால்..... அதற்கு ஏற்ற வழி? அவருடைய மில்லிலே ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்தா, தங்களுக்கு கீழே எப்பொழுதும் அடிமையாக வைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணந்தான்! எல்லாம் இந்த அடிமை வாழ்க்கைக்காகத்தான்.

இந்த அடிமைத் தனம் இன்றைக்கு நேற்று ஆரம்பிச்சதில்ல. கற்காலத்தில இருந்தே இருக்குது.

அம்மா உங்களுக்கு தெரியுமா, கிராமங்களில் கூத்து நாடகம் என்றெல்லாம் ஏன் ஆரம்பிச்சதென்று. ஒரு முதலாளிக்கு கீழே கொஞ்ச தொழிலாளி வேலை செய்தாங்க. அந்த முதலாளிக்கு கீழே வேலை செய்த தொழிலாளிகளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காசைச் சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சாங்க. இதைக் கண்ட முதலாளி, தொழிலாளியிடம் பணம் சேர்ந்தால் அவன் முதலாளியாக மாறிவிடுவான் என்ற எண்ணத்தில் ஏற்படுத்திய பிரளயமே கூத்தும் நாடகமும்.

முதலாளி கூத்தையோ நாடகத்தையோ ஆரம்பித்துவைக்க படிப்பறிவில்லாத தொழிலாளர்களும் அதை ஏற்றுக்கொள்வர்.

உடனே முதலாளி தொட்டிலையும் ஆட்டி பிள்ளையையும் கிள்ளுவது போல தொழிலாளர்களிடையே போட்டி மனப்பான்மையை வளர்த்துவிடுவார்.

தொழிலாளர்களிடையே போட்டி அதிகரிக்க அவர்களுடைய கைகளிலே சேமித்து வைத்திருந்த காசும் கரைய நாடகமும் நிறைவுபெறும்.

தொழிலாளர்களின் கைகளில் பணம் இல்லாத பட்சத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு கடனும் கொடுத்து உதவுவார்.

இறுதியில் முதலாளிக்கு தொழிலாளி கடன்காரன். அவன் அடிமை வாழ்க்கையாகிறான்.

தொழிலாளி தொடர்ந்து தொழிலாளியாகவே இருக்கிறான்.

இதுதான் அன்று தொடக்கம் இன்று வரைக்கும் நடக்கின்ற நாடகங்கள். அதிலே ஒரு ரகம்தான் வைரமுத்து முதலாளி நடித்த நாடகம்" என்று கூறினான்.

அவன் சொல்வதில் தான் எத்தனை உண்மைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன என்பதை சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றைய பொழுது முழுவதும் வைரமுத்து முதலாளியின் கசப்பான சம்பவங்களடனேயே பிரயோசனமில்லாமல் கரைந்தது.

மார்கழி மாதத்து மாரி மழை
'சோ'வென்ற இரைச்சலுடன் கொட்டோ கொட்டெனக் கொட்டிக்
கொண்டேயிருந்தது.

மழையில் நனைந்த
றோட்டுக்களும் பள்ளங்களும் நீரில் நிரம்பி சேறும் சகதியுமாக
மாறியிருந்தன.

அந்த சேற்றை நாடி ஜோடி
தேடி ஓடி வந்த தவளைகளும் தேரைகளும் 'குறுவாக்
குறுவா' என்ற ரீங்காரத்தை மீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

தொடர்ந்து அடை மழை
கொட்டும் ஜடையில் இடியும் மின்னலும் மாறிமாறி
மோதிக் கொண்டிருந்தன.

இந்திரனின் கண்களை நினை
வூட்டும் ஒலைக் கூரையினால் மழை நீர் சொட்டுச் சொட்டாக
விழுந்து ஒழுக்குக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பாணைகள், சட்டிகள்,
வேசின்கள் போன்றவற்றை 'டொக்...டொக்' என்ற ஒசையுடன்
நிரம்பிக் கொண்டிருந்தன.

சத்துணவில்லாமல் நலிந்து
கொண்டு கிடந்த முருகேசுவை மாரி காலத்து மழைக் குளிர்
ஆட்டிப் படைக்கத் தவறவில்லை.

இரவு முழுவதும் 'காரர்....
காரர்....' என்ற ஒரு ஒசையுடன் ஆஸ்மா இழுத்த இழுவையும்,
குளிசையும் தண்ணீர்க் கோப்பையும் பட்டபாடு சொல்லொணாத்
துயரம்.

அதிகாலை வேளை!

இருள் மரணத்தைத் தழுவ,
ஒளி உயிர் பெறத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது " பாக்கியம்!
பாக்கியம்! என்ற முருகேசுவின் குரலோசை இருமலுடன்
கலந்து வெளியே வந்தது.

"இஞ்சாருங்க, என்ன
கூப்பிட்ட" என்றாள் பாக்கியம்.

"பாக்கியம் குளிச முடிஞ்சு
போயிற்று".

“ஆ... கொஞ்சம் பொறுங்க வாங்கித்தாரன்” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு அடுப்படியில் இருந்த தேனீர்க் கோப்பையைக் கணவன் அருகில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

வெளியே விறாந்தைக் கூட்டில் இருந்துகொண்டு கொட்டும் மழையைக் கண் வெட்டாமல் வெறித்துக்கொண்டிருந்தான் ராஜன்.

அங்கே வெள்ள அபாய வறுமையில் இருந்து வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக்கொள்ள சுமக்கமுடியாத சுமைகளை சாதி, சமய, அந்தஸ்த்துப்பாராமல் கூட்டம் கூட்டமாக இணைந்து, நிரல் நிரலாக உணவுகளை இழுத்துக்கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்த ஏறும்புகளைக் கண்டான்.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“தம்பி!” என்றான்.

ஏறும்புக் கூட்டங்களிலே வயித்துப் போயிருந்த ராஜன் தலையை நிமிர்ந்தான். அது “என்ன” என்ற அர்த்தத்தில் இருந்தது.

“தம்பி அப்பாவுக்கு இரவு முழுவதும் ஒரே இழுவையாக இருந்தது. அதோட இண்டைக்குக் கொஞ்சம் இரும்பும் கூடுதலாக இருக்குது. ஆள் நல்லா வீக்காகப் போயித்தார். குளிசையும் முடிஞ்சு போயித்து. ஆனா கையிலதான் ஒரு சதக் காசுமில்ல. என்ன

செய்யிறதெண்டுதான் தெரியாமக் சிடக்குது. எதுக்கும் அண்ணனிட்டப் போய் ஐம்பது ரூபா காசி கேட்டுப் பார்ப்பம். தந்தாரெண்டா அப்பாவுக்கு குளிசை வாங்கிக் கொடுப்பம்" என்று கூறிக்கொண்டு அவனுடைய பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

"அம்மா மாமாட்டப் போய்க் கேக்காதீங்க. அவரிட்ட கேக்கிறதில ஒன்றுமில்ல. இருக்கிற நிம்மதியும் போயிடும்."

அப்படியெண்டா அப்பாவுக்கு குளிசை....."

சில நிமிடங்கள் சிந்தித்தான். ஒரு நிமிடம் மௌனமானான்.

"சரி, கடைசியும் முதலுமாகக் கேட்டுப்பாருங்க."

அவனுடைய வார்த்தையை ஆமோதிப்பது போல 'சோ' எனக் கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழை சட்டென்று நின்றது.

மெல்லிய தூவானம் மட்டும் தூறிக்கொண்டிருந்தது.

உடுத்திருந்த சாறியின் கெட்பீசை எடுத்து தலையில் போட்டுக்கொண்டு வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இவ்வளவு கஷ்டத்தின் மத்தியிலும், ஏன் நாயே என்றுகூட கேட்காத, உதவி செய்யாத

மாமாவிடம் காசு கேட்டுப் போவதை நினைக்கையில், அவன் வாழ்க்கை பாரமாக இருப்பதை உணர்ந்தான்.

அழுதான்.

வெகுநேரம் அழுதான்.

அழுத கண்ணீர், காலை எழும்பியவுடன் அலம்பாத அவனுடைய முகத்தைக் காலைக் கடன் செய்து கொண்டிருந்தது.

அழகாக பல வர்ணங்களால் சாயமூட்டப்பட்ட புத்தம் புதிய மாடி வீடு. சுவரைச் சுற்றிவர விதம் விதமான பூச்சட்டிகள் அலங்கார தோரணையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீட்டு வாசலுக்கே நேரடியாகச் சென்றாள். கடைச்சல் வேலைப்பாடுகளுடன் செய்யப்பட்ட 'குசன்' செற்றில் ஓய்யாரமாகக் கிடந்தார் அண்ணன் சிவசம்பு.

அவள் போன அரவம் கேட்ட சிவசம்பு, திருப்பமுடியாத தலையை திருப்பினார். பாக்கியம் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

"ஆ பாக்கியமா.....? வா வா இஞ்சால வா..... என்ன கன காலத்திற்குப் பிறகு இந்தப்பக்கம்"

"இல்ல அண்ணன், சும்மா பாத்துத்துப் போகலாமெண்டு வந்தனான்."

“சும்மா வர மாட்டியே!”

“இல்ல அண்ணன்.....”

“என்ன விசயம் சொல்லு...”

“இல் ல அண் ணன்

இவருக்குத்தான் ஒரே இழுவையும் இருமலுமாக இருக்குது. இண்டைக்கு இந்த குளிருக்கு கொஞ்சம் உரமா இருக்குது. ஆனா, கையிலதான் ஒரு சதக் காசுமில்ல. அதுதான்....காசி இருந்தா ஒரு ஐம்பது ரூபா தாங்க... அத பிறகு இரண்டு மூன்று நாளையில திருப்பித்தாரன்”

வருமானம் இல்லாத இவளுக்கு காசு கொடுத்தால், அத எப்படி திரும்பி வாங்க முடியும்? என்று மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்ட சிவசம்பு “ என்ன பாக்கியம் கேட்டு வந்ததக் கொஞ்ச நேரத்தோட கேட்டு வந்திருக்கக்கூடாதா! இப்ப கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முதல் தான் நம்மட தம்பியின்ட மகன் கணேசன் வந்து வாங்கிக்கித்துப் போனவன். இப்ப எண்டா கையில ஒரு சதக் காசுமில்ல என்ன செய்யலாம்.....” என்றவாறு உதட்டில் பெருவிரலால் தட்டிக்கொண்டு, யோசனை செய்வது போல பாசாங்கு செய்தார்.

“ரெண்டு மூண்டு நாளையில திருப்பித் தாரன்....”

“என்ன பாக்கியம் இருந்தா உனக்கு தாரத்துக்கென்ன! தந்தாத் திருப்பித் தரலாமா விடப்போறா” என்று கூறிக் கையை விரித்தார்.

“அப்ப சரி அண்ணன், நான் வேற எங்கையும் பார்க்கிறன். நான் வாரன்” என்று ஈனத் தொனியில் கூறிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

வெளியே வந்த பாக்கியத்தின் மனம் ஒரு நிலைப்படாட்டில் இருக்கவில்லை. உள்ளம் தத்தளித்தது.

கணவனை நினைக்கையில் பரிபாபமாக இருந்தது. எப்படியாவது குளிசை வாங்கிக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் நிறைந்து கிடந்தது.

வருவது வரட்டும், என்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு அவளின் அடுத்த அண்ணனான பொன்னையாவின் வீட்டுக்குப் போனாள்.

எட்டத்தில் போகும் போதே வீட்டில் பொன்னையா நிற்பது தெட்டத் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

நேரடியாகவே உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவளுடைய காதுகளையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

“இஞ்சாருங்கப்பா, உங்கட தங்கச்சி வந்திருக்காள்”- இது பொன்னையாவின் மனைவி கனகத்தின் குசுகுசப்பு.

“ஆரு? பாக்கியமா வந்திருக்காள்!”

“ஓம் அப்பா”

“கனகம் பாக்கியம் சும்மா வரமாட்டாள். ஏதோ காசி கீச தேவப்பட்டுத்துப் போல கிடக்குது. அதுதான் கேக்க வந்திருக்காள் போல இருக்குது. ஒருதரம் கொடுத்துப் பழக்கினா நெடுகக் கேட்டுவருவாள். அதனால், நான் அறைக்குள்ள ஒளிச்சித்திருக்கன். நீ போய் நான் இல்ல எண்டு சொல்லு”

பாக்கியம் பேசாமல் திரும்பிப் போய் விடுவோமா என்று நினைத்தாள்.

அதற்கிடையில் அறைக்குள் இருந்து வெளியே வந்தாள் கனகம்.

அவள் வந்ததும் வராததுமாக “என்ன பாக்கியம். ஆரு? இவரா? ” என்று அவளே கேள்வியையும் கேட்டு “அவர் வெளியே போயிருக்கிறாரே!” என்று பதிலையும் கூறினாள்.

இப்படியானவர்களிடம் காக வேண்டிக் குளிசை வாங்கிக் கணவன் பிழைப்பதைவிட கௌரவமாக சாக விடுவதே மேல்.

பாக்கியம் எந்தவொரு வார்த்தையையும் பேசாமல் “அப்ப நான் வாரன்” என்ற வார்த்தையை மட்டுமே வெடித்தாள்.

தெருவுக்கு இறங்கினான். மழை அறவே நின்று அடை மழைக் கட்டும் ஜடையில் ஒருவித மஞ்சள் வெயில் கொழுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் வெயிலைவிட தகித்துக் கொண்டிருந்தது அவளுடைய மனம்.

வேதனை கொண்ட இதயத்துடன் சென்றுகொண்டிருந்த அவளுக்கு பழைய ஞாபகம் ஒன்று பட்டு முள்ளாக இதயத்தைக் கீறியது.

அந்த நாளையில் மாமாங்கம் கொடியேற்றிவிட்டாலே போதும், கொடியேறிய அன்று தொடக்கம், தீர்த்தம் ஆடும் வரையிலான ஒன்பது நாட்களிலும் வீட்டிலே வந்து தங்கி நின்று, உண்டு கழித்துச் சென்ற உறவினர்கள்தான் எத்தனை எத்தனை. சனி ஞாயிறு என்று ஒன்று வந்துவிட்டால் வீட்டுக்கு வந்து கொஞ்சிக் குலாவிச் சென்ற சனங்கள் தான் எத்தனை. அன்று பணம் இருந்தபோது வந்த சனங்கள் இன்று பணம் இல்லாத போது ஏன் நாயே? என்று கூடக் கேக்குதில்லையே! இதுதான் உலகம். நன்றிகெட்ட மனித சமுதாயம்.

வீடு சென்ற தாயின் வாடி வதங்கிச் சுருண்டு கிடந்த முகத்தைக் கண்டதும் ராஜனுக்கு சொல்லாமலே எல்லாம் புரிந்துவிட்டது.

மௌனமாக இருந்தான்.

இதயம் மட்டும் அழுதுகொண்டிருந்தது.

நாடியில் கையுன்றிச் சோகமே உருவாக வீற்றிருக்கும் தாயைப் பார்த்ததும், உறவினர்களின்

பணத்திமிரும் நன்றிகெட்ட ஈன நடவடிக்கையும் நெஞ்சில் ஊசலாட அவனை அறியாமலேயே வார்த்தைகள் வெளிவரத் துடித்தன. ஆனால், வர மறுத்தது.

“தம்பி, அவங்க இல்லை யெண்டு.....”

அவள் கூற வாயெடுத்ததும் “அம்மா, நிப்பாட்டுங்க. நீங்க ஒண்டுமே சொல்லத் தேவையில்ல. உங்கட முகத்தைப் பார்த்ததுமே எனக்கு எல்லாம் புரியுது.

அம்மா, இன்றைக்கு இருக்கிற நாம நாளைக்கு இருக்கிறது நிச்சயமல்ல. உயிரே இந்த உலகத்தில பெறுமதியில்லாத ஒன்றாகப் போன பிறகு இந்தச் சொத்தெல்லாம் நிலையானது என்ற எண்ணம் போல, ஒரு நொடிப்பொழுதில இருக்கிற சொத்துக்கள், உடமைகள் எல்லாம் கருகிச் சாம்பலாகிப் போகின்ற இந்தக் கால கட்டத்தில் பணக்காரருக்கு இன்னும் இந்தப் பணத்திமிர் போகவில்லையே! என்று கூறிச் சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கால் போன போக்கில் நடக்கலானான்.

அவன் சென்ற வேகத்தையும் ஆத்திரத்தையும் கண்ட பாக்கியம், என்ன விபரீதம் நடக்கப் போகிறதோ என்று விறைத்துப்போய் நின்றாள்.

ராஜனின் நடையின் வேகத்தை விட, அவனது முளை நரம்புகள் இயந்திர கதியில் செயல்பட்டன.

ஒரு பிள்ளையை நம்பி, அவன் எதிர்காலத்தில் தம் பெற்றோர்களைப் பராமரிப்பான் என்ற நம்பாசையில், அவனைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெத்து, பாலூட்டித் தாலாட்டி படிப்பித்து சமுதாயத்தில் ஒரு மனிதனாக்கி விடுகிறார்கள் பெற்றோர்கள். அவர்கள் வயது போனபோது அப்பெற்றோர்களைக் கவனிக்காத பிள்ளையும் ஒரு பிள்ளையா? அப்படியானால் நான்.....?

நான் என் தாயையும் தந்தையையும் காப்பாற்றியே தீருவேன் என்ற திடமான நம்பிக்கையுடன் நடந்தான்.

நீண்ட நேர நடையின் பின் கால்கள் ஓரிடத்தில் தரித்தன.

அது கடல் மீன் பிடிப்பாளர் கந்தையாவின் வீடு.

அழகான மிகச் சின்ன வீடு.

முட்கம்பி வேலியைச் சுற்றிவர இரண்டு வரி கிடுகு கட்டப்பட்டிருந்தது.

வாசற் படலையில் நின்றவன், வேலிக்கு மேலால் எட்டிப்பார்த்தான். ஒருத்தரையும் காணவில்லை.

“கந்தையாண்ணன் கந்தையாண்ணன்” குரல் கொடுத்தான்.

குரல் கொடுத்ததுதான் தாமதம் வீட்டிற்குள் நின்ற கந்தையா “யாரது” என்று கேட்டுக்கொண்டே வாசற் படலையடிக்கு வந்தார்.

“அது நான் தான் கந்தையாண்ணன்”

“நான் தானெண்டா”

“ராஜன்”

வேலியால் எட்டிப் பார்த்தவர்
“ஆ.....ஆ.....நம்மட ராஜனா! வா! தம்பி வா!” என்று உள்ளே
அழைத்துச் சென்றார்.

உள்ளே அழைத்துச் சென்றதும்
“இஞ்ச செல்லமணி, அந்தப் பாயைக் கொண்டு வந்து
போடு” என்று மனைவிக்கு கட்டளையிட்டார்.

செல்லமணி பன்பாயைக்
கொண்டுவந்து திண்ணையில் விரித்துப் போட்டாள்.

“இதில இரும் தம்பி” என்றார்
கந்தையா.

“இல்லண்ண நான் கொஞ்சம்
அவசரமாகப் போகணும்” -ராஜன்

“வ ரக் குள் ள நெருப் ப
மிருச்சித்து வார்நவங்களைப் போல உனக்கு எப்போதும்
அவசரந்தான். வந்தனீ கொஞ்சம் இருந்துத்து போவன்
..... “என்று கூறிக் கொண்டு, “செல்லமணி தம்பிக்கும்
எனக்கும் சேர்த்து இரண்டு சூடான தேத்தண்ணி போடு
பாப்பம்” என்றார்.

அவர் கூறிய வார்த்தைக்கு
மறுத்து மறுவார்த்தை கூறாமல் மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்டவன்
போல திண்ணையில் பௌவியமாக இருந்து கொண்டான்.

“தம்பி, கோவிக்கக்கூடாது
அவசரமா நான் கொஞ்சம் வலை பொத்த வேண்டியிருக்குது!
வலையைப் பொத்திப் பொத்திக் கதைப்போமே” என்றவாறு
திண்ணையில் கிடந்த வலையைப் பொத்தியவாறே
தொடந்தார்.

“என்ன சுகபாடுகள் தம்பி”

“சுகத்திற்கு என்ன பஞ்சமண்ணன்” என்று சாக்குப் போக்காகக் கூறிவிட்டு, “அண்ண உங்களிட்ட ஒரு உதவி கேட்டு வந்திருக்கன் இல்லையெண்டு சொல்லாமல் செய்வீங்கெண்டாப் பெரிய உதவியா இருக்கும்.”

“என்ன கத தம்பி இது? செய்யக் கூடிய உதவியெண்டா நான் செய்யாமலா இருக்கப் போறன். கட்டாயம் செய்வன். சொல்லுங்க தம்பி”

“அண்ண இண்டைக்குத் தொடக்கம் நான் உங்களோட கடலுக்கு மீன் பிடிக்க வரலாமெண்டு இருக்கன்.”

இவ்வார்த்தையை எதிர்பாராத கந்தையா கலங்கிப் போனார். தட்டுத்தடுமாறி தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு “என்ன தம்பி விளையாடுறீங்களா?” என்றார்.

“இல்லண்ண நிஜமாகத்தான்”

“இது என்ன கத தம்பி? உங்கட படிப்பென்ன! அதிலேயும் நீங்க ஒரு பட்டதாரி. மீன் பிடித்தொழில் செய்யலாமா?”

அண்ண நீங்க இப்ப கதைக்கிறது போலி விவாதம். அத விட்டுப் போட்டு.....

“எண்டாலுந் தம்பி.....”

இதற்குமேல் அவனால் ஒன்றும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முயவில்லை. அடிமனதில் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த வேதனைகள் தீட்சண்யமான வார்த்தைகளாக வெளிவந்தன.

“படிப்பு...படிப்பு...படிப்பு... என்ன பட்டப்படிப்பு. ஒழுங்காக மூன்று நேரம் கஞ்சித் தண்ணி குடிப்பதற்கு வக்கில்லாத படிப்பு. மரணப்படுக்கையில் கிடக்கும் அப்பாவுக்கு குளிச வாங்கிக் கொடுக்க வக்கில்லாத படிப்பு.

படிக்கிறது, பட்டம் பெறுகிறது வெறும் புகழுக்காகவும் பெயருக்காகவும் இல்ல. அறிவு வளாச்சிக்காக, உலக அறிவுக்காக. படிப்பு ஒரு நாளும் சோறு போடாது. படிப்பை பயன் படுத்துகின்ற முறைதான் சோறுபோடும். இந்த மீன்பிடித் தொழிலையும் படிப்பைப் பயன்படுத்தி நல்ல முறைகளில் செய்தால் நிட்சண்யமாக நல்ல வருமானம் பெறலாம்.

அண்ண, இந்த வீடு, ரீவி, நேடியோ எல்லாம் உங்கிட தானே?”

“ஓம் தம்பி, எண்டதுதான்.”

“இந்த நேடியோ, ரீவி, வீடு எல்லாம் உங்கட கையாலதானே உழைச்ச வாங்கியிருக்கிறீங்க. இந்த மீன்பிடித் தொழில் வருமானத்தில இருந்து வாங்கினவை தானே! அப்படியெண்டா ஏன் மீன் பிடித் தொழிலால வருமானம் பெற இயலாது?

இலங்கையைச் சுற்றியிருக்கிற எத்தனையோ எத்தனையோ ஆயிரம் கரையோரக் குடும்பங்கள் இந்த மீன்பிடித் தொழிலை நம்பித்தானே வயிறு கழுவிக்கொண்டு இருக்கின்றன."

கந்தையாவால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

"தம்பி ராஜன், நீ கதைக்கிறதப் பார்த்தா உன்னை மீன் பிடித் தொழிலுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லுறது போல இருக்குது. நான் அப்படிச் சொல்லல்ல. நீ விரும்பினா நிச்சயமாக என்னோட மீன் பிடிக்க வரலாம். எனக்கெண்டா ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லை."

அந்த வார்த்தைகள் அவனை ஆனந்தத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றது.

அவனையும் அறியாமல், "கந்தையண்ணன் மனுசத்தன்மையே இல்லாத மனிதர்களுக்கிடையே நீங்க ஒரு தெய்வம்" என்றான்.

"இதென்ன தம்பி பெரிய வார்த்தைகள் எல்லாம். நான் அப்படியென்ன பெரிசாச் செஞ்சு போட்டன். ஒரு மனிசனுக்கு மனிசன் உதவி செய்யிறது தானே மனிசத்தன்மை."

அவர் கூறி முடிப்பதற்குள் "அண்ணன்" என்றான் ஒருவித பரிதவிப்புடன். அவனுடைய கண்கள் கலங்கின. கண்களில் இருந்து நீர்த்துளி உருண்டது.

ராஜனின் கண்களில் பனித்த நீரைக் கண்ட கந்தையாவுக்குச் சங்கடமாய்ப் போய்விட்டது.

அந்த நேரம் பார்த்தாற் போல் குசினிக்குள் இருந்த செல்லமணி இரண்டு தம்ளர்களில் தேனீர் கொண்டு வந்தாள்.

“தம்பி, தேத்தண்ணியை எடு. குடிச்சுக் குடிச்சுக் கதைப்பம்” என்றார்.

ராஜன் ஒரு தம்ளரை எடுத்துக்கொண்டான்.

தேனீரின் ஒரு மிடரைக் குடித்துக்கொண்டு அவர்களுடைய சோக வரலாற்றை கூற ஆரம்பித்தான்.

முருகேசுவின் கால்கள் முடக்கப்பட்டது முதல் மருந்து வாங்குவதற்காக மாமாவிடம் வாய் ஊம்பினது வரையும் கூறி முடித்தான்.

இந்த சோக கதையைக் கேட்டதும் ராஜன் மேல் இருந்த அனுதாபம் மேலும் பெருகியது.

“கொஞ்சம் இரு தம்பி வாரன்” என்றவாறு எழுந்து அறையினுள் சென்றவர், சில நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தார்.

வந்தவர், அவன் எதிரே நூறு ரூபாய் மஞ்சள் நோட்டொன்றை நீட்டினார்.

“இந்தாங்க தம்பி, இதுல நூறு ரூபாய் காசு இருக்குது, கொண்டுபோய் ,அப்பாவுக்கு குளிச வாங்கிக்குடு” என்றார். அவனுக்குத் தன் கண்களையே தன்னால் நம்பமுடியவில்லை. வார்த்தைகள் எதுவுமே பேசாமல் காசை வாங்கிக்கொண்டான். ‘சொல்லாமல் செய்வர் பெரியர், சொல்லியும் செய்யார் கயவர்’ அவனுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வெதன்றே தெரியவில்லை. “மெத்தப்பெரிய உபகாரம்” என்று வாய்மட்டும் முணுமுணுத்தது.

“சரி தம்பி மருந்து வாங்கிக் கொடு” என்றார்.

“அப்ப நான் வாறன் அண்ணன்” என்றவாறு எழுந்து நடக்கலானான்.

கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும்,

“தம்பி எண்ட சைக்கில எடுத்துப் போயித்து, பிறகு வரக்குள்ள கொண்டு கொண்டுவந்துதாவன்” என்றார்.

“சரியண்ணன்” என்று பதிலளித்துக்கொண்டே முற்றத்து மாமரத்திலே சாத்தியிருந்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை யாகையால் மட்டக்களப்பு நகர்க் கடைகள் எல்லாம் கதவடைத்துக் கிடந்தன. கள்ளுக் கடைகளும் சாராயக் கடைகளும் மாத்திரம் வியாபாரம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. இது தான் மட்டக்களப்பின் இன்றைய நிலை. மரணப் போராட்டத்திற்கு மருந்து வாங்க மருந்துக் கடை பூட்டு. ஆனால்..... நாடு கெட்ட கேட்டுக்கு இதுவும் ஒரு கேடா என்றவாறு சைக்கிளைக் காத்தான்குடியை நோக்கித் திருப்பினான்.

காத்தான் குடியில் அப்பா வுக்குத் தேவையான பிறிட்டோன், எபட்டின், வென்ரலின், பிரிட்னி சலோன் போன்ற குளிசைகளை வாங்கினான்.

ஹோர்லிக்ஸ் போத்தல் ஒன்றும் வாங்கிக்கொண்டான். அத்துடன் சில மரக்கறிகளும் அரிசியும் வாங்கினான்.

எல் லாவற் றையும் ஒரு சொப்பிங் வேக்கினுள் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு வியர்க்க விருவிருக்க வீட்டுக்குப் போனான்.

இன்றுதான் அவன் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, வாய் மலர்ந்து சந்தோஷத்துடன் அம்மா என்று அழைத்திருந்தான்.

தாயிடம் வேக்கைக் கொடுத்தான்.

வேக்கை பத்திரமாக வாங்கிய தாய், ஒருவித ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினாள். பின்பு அதை பத்திரமாக விரித்துப்பார்த்தாள். அங்கே குளிசைகள் அரிசி மரக்கறி, ஹோர்லிக்ஸ், இத்தியாதி நிறைந்து கிடந்தன.

இப் பொருட்களைக் கண்டதும், ஆச்சரியத்தினால் கண்கள் பிதுங்க விறைத்துப்போய் நின்றாள்.

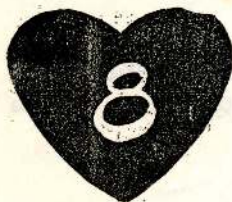
“அம்மா இனி நீங்க ஓரிடமும் போகத் தேவையில்லை” என்றான். சட்டுப்புட்டென எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடித்தான்.

"அம்மா அப்பாவை கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்க. நான் இண்டைக்கு ராவைக்கு வரமாட்டன்" என்று கூறி சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

அவன் செல்வதையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் பாக்கியம்.

அவன் போவது தொழில்ல்ல. அது ஒரு போராட்டம் என்பதை அறிய நியாயமில்லாமல் இருந்தது அந்தப் பேதைக்கு.

பகல் இரவுடன் போராட்டம்
நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தது.

போராட்டத்தின் இறுதியில்,
பகல் மரணத்தைத் தழுவ, இருள் எங்கும் நிறையத்
தொடங்கியிருந்தது.

மெல்லியதான அரிக் கள்
லாம்பின் வெளிச்சத்துடனும் கடல் லாம்பின் வெளிச்சத்துடனும்
“ஏலோ..... ஏலோ..... ஏலேலோ..... ஏலோ.....ஏலோ”

என்ற கோரசான இசையுடன் படகுகளும் தோணிகளும் கடற்கரை மண்ணில் இருந்து கடலை நோக்கி இறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

பொங்கியெழுந்த கடலைகள், வோட்டை அங்குமிங்குமாக தூக்கி எறிந்தன. ராஜனுக்கு உடலெல்லாம் அடித்து முறித்தாற்போல் உடல் வலி கண்டது.

அவனுக்கு எல்லாமே புதுமை அனுபவங்கள்.

இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தாலும், அந்த ஏலோ ஏலோ இசை அவனுடைய இதயத்தைச் சுண்டி இழுத்தது.

'ஏலேலோ ஏலேலோ

ஏலேலோ ஏலேலோ

மீன்மகள் பாடுகிறாள்

வாவிமகள் ஆடுகிறாள்

மட்டுநகர் அழகான மேடையம்மா'

என்ற உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் கவிதை ஒன்றை அமிர்தகழி ஜீவம் யோசப்பின் இசையில் கேட்பது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது.

வறுமையின் வளைவுகளுக்கும் நெளிவுகளுக்கும் இசைந்து கொடுத்த உடம்பு அவனுக்கு அத்தொழிலில் சிரமம் ஒன்றையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

ராஜனின் ராசியோ என்னவோ அன்று வழமையைவிட அதிகமாகவே மீன் பிடிக்கப்பட்டு இருந்தன.

கந்தையாவுக்குக் கூட உள்ளூர் மகிழ்ச்சி.

விடிந்தது.

விடிந்ததும், வோட்டை கரை நோக்கிச் செலுத்தினார். வோட்டில் மீன்கள் நிறைந்து இருந்தன. மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிந்தது.

‘வோட்’ மலையாளத்தான் கடையருகே இருந்த மீன் சந்தையில் நிற்பாட்டப்பட்டதும் வோட்டில் இருந்த கந்தையாவும் ராஜனும் மற்றும் சிலரும் மீன்களைத் தூக்கி கரையே போட்டனர்.

பாரை, திருக்கை, சுறா, சூரன், ஜுலஸ்....

மீன்களைச் சுற்றி வியாபாரிகள் கூட்டம் மொய்த்து விட்டது.

பேரம் ஆரம்பமானது. முதலில் கந்தையாவே ஆரம்பித்து வைத்தார்.

“ஆயிரத்து ஐநாறு” என்றார்.

“எழுநூற்றைம்பது” என்றான் ஒரு வியாபாரி.

அடுத்த வியாபாரி “ஆயிரம்” என்றான்.

இப்படி பேரம்பேசி இறுதியில் ஆயிரத்து இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாய்க்கு மீன்கள் விற்கப்பட்டன.

கந்தையாவின் கைகளிலே களைசளையாக ரெடிக்காசுகள்.

“இந்தா தம்பி, உண்ட பங்கு” என்று இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாவை நீட்டினார்.

கண்களினால் கண்ணீர் பெருக நன்றிப் பெருக்குடன் வாங்கிக்கொண்டான் ராஜன்.

இது அவனுடைய முதல் சம்பளம். அதுவும் இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாய். இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாயை மொத்தமாக வாங்குவது இதுவே முதல்தடவை. காசை வாங்கிக் கொண்டவன், கைகளிலே நெட்டியை முறித்து, பயபக்தியுடன் கண்களில் காசை ஒற்றிக்கொண்டான்.

“அண்ணன் இந்தாருங்க, நான் நேற்று வாங்கின நூறு ரூபாய்” என்றவாறு அதில் இருந்த மஞ்சள் நோட்டொன்றை எடுத்து நீட்டினான்.

“என்னதம்பி, அத முதலிலவை. நீ இண்டைக்குத்தானே முதல் சம்பளம் வாங்கியிருக்கிறா. இந்தக் காசுகளைக் கொண்டுபோய் முதலில ,அம்மாட்டக் கொடுத்து ஆசிர்வாதம் வாங்கு. பிறகு இன்னொரு நாளைக்குத் திருப்பித்தாவன்” என்றார்.

அவர் சொல்வதும் ஒரு வகையில் நியாயம் போலவே தோன்றியது.

“சரியண்ணன்” என்றவாறு
வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

நடையிலே ஒரு திருப்தி.
மனதிலே ஒரு குதூகலம். கனமாகக் கிடந்த நெஞ்சு இன்று
ஏனோ இதமாக இருந்தது.

இரவு போன மகனைக் காணாத
பாக்கியம் அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு
விநாந்தையிலேயே குந்திக்கொண்டிருந்தான்.

இவன் எங்கே போயிருக்கிறான்?
ஏன் இவ்வளவு நேரமும் வரக்காணவில்லை? என்றவாறு
சிந்தனையுடன் யுத்தம் புரிந்து கொண்டிருந்தவளை “அம்மா”
என்ற குரல் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

தாயைக் கண்டதும் போட்டி
ருந்த சேட்டைக் கழற்றியவாறு, “இந்தாங்கம்மா” என்று சேட்
பக்கட்டுக்குள் இருந்த இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாயையும்
எடுத்துக் கொடுத்தான்.

வாங்கினாள். பார்த்தாள்.
இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாய்கள். அவளுடைய கண்களையே
அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

“இந்தக் காசு எங்கால தம்பி”
“நான் உழைச்சனான்”
“எப்படி உழைச்சனி?”

“நான் கந்தையண்ணையோட
கடலுக்குப் போய் உழைச்சனான்.”

அந்தச் சொற்கள் அவளின் காதுகளின் செவிப்பறையை உடையச் செய்தன. சம்மட்டியால் யாரோ தலையில் அடித்து இரண்டாகப் பிளப்பது போல இருந்தது. 'ஓ' வென்று அழுதாள். விக்கி விக்கி அழுதாள்.

தாயின் எதிர்பாராத அழகை அவனை வியப்பிலா்த்தியது. "நான் பட்ட கஷ்டம் நீ படக்கூடாது என்கிறதுக்காகத்தானே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுஉன்னப் படிப்பிச்சன். நீயே கஷ்டப்பட்டு உழைக்கத் தொடங்கிற்றையா...."

"இதுதானா? நான் என்னவோ என்று பயந்து போயிற்றன். என்னப் போல எத்தன எத்தனையோ ஆயிரம் பேர் இதைவிடக் கேவலமா கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாங்க..... அதவிட்டுத்தள்ளுங்க...."

"நான் தொழிலைப் பற்றிக் கவலைப்படல்ல. நீ கஷ்டப்படுறதத்தான் பொறுக்க இயலுதில்ல.

அப்பொழுது வாசலிலே தபால் காரனின் மணியோசை கேட்டது.

மணியோசை கேட்டதும், வேலைக் கடிதமோ? என்ற நப்பாசையில் நாலெட்டில் துள்ளிப் பாய்ந்து ஓடினாள் பாக்கியம்.

போய் சற்றுநேரத்தில் "தம்பி இஞ்ச கொஞ்சம் வந்துத்துப் போவன், கையெழுத்துப் போட்டு எடுக்கணுமாம்."

கையெழுத்துப் போட்டுக்
கடிதத்தை வாங்கினான்.

கையெழுத்து அழகாகத்தான்
இருந்தது. அவன் தலையெழுத்து?

அதைப் பத்திரமாக
உடைத்தான். வாசித்தான்.

அன்று கச்சேரியில் நடந்தேறிய
இன்ரவீயுவில் இருந்து அவனுக்கு வேலை கிடைத்திருப்பதாக
அறிவித்திருந்ததே அந்தக் கடிதம்.

ஆனால், கடிதத்தின் இறுதியில்
காணப்பட்ட வாசகம் அவனை நிலை குலையச் செய்தது.

எதிர்வரும் வெள்ளிக்கிழமைக்கு
முன்னர் தங்களது பிணைப் பணமாக இருபத்தி ஐயாயிரம்
ரூபாவையும் மட்டக்களப்பு மக்கள் வங்கியில் செலுத்தி
ரசீதினைக் கொண்டுவரவும்.

கடிதத்தைக் துண்டு துண்டாகப்
கிழித்து வீசினான். அது மாரிக் காற்றில் கார்த்திகைப்
பூச்சிகள் போல் பறந்தன.

நாட்கள் பல ஒடிச் சென்றன.

ராஜனின் கடுமையான
உழைப்பினால் கிடைத்த வருமானம் குடும்ப வறுமையை
நிவர்த்தி செய்து கொண்டு வந்தது.

பூனை படுத்துத் தூங்கிய
அடுப்புகளில் அன்றாடம் அடுப்பு எரிந்தது.

வயிறுகள் நிரம்பின.

அப்பாவுக்குத் தேவையான குளிசைகளும் சத்துணவுகளும் கிடைத்ததனால் முருகேசு ஓரளவு சுகதேகியாக மாறியிருந்தார்.

அன்றும் வழமை போலவே கடலுக்குச் சென்று, கடல் அலைகளுடன் போராடி உழைத்துக் களைத்துவிட்டு வீடு திரும்ப காலை பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

கடலில் இருந்து களைத்துப்போய் மகன் வருவான் என்ற எண்ணத்தில் அடுப்பிலே தேனீரைப் போட்டு வைத்துவிட்டு, கிணற்றடியிலே அரிசி அரித்துக் கொண்டிருந்தாள் பாக்கியம்.

ராஜனைக் கண்ட பாக்கியம், "தம்பி, அடுப்பில தேத்தண்ணி போட்டு வச்சிருக்கன் முகத்தக் கையக் காலக் களுவித்துக் குடி. நான் அரிசரிக்கிறன் வாறன்" என்று குரல் கொடுத்தாள்.

குரல் கேட்ட ராஜன் தொப்பியையும் சேட்டையும் களற்றி வீட்டுக்குள் போட்டுவிட்டு, முகம், கை, கால்களை அலம்பிக்கொண்டு குசினிக்குள் நுழைந்தான்.

துலாவில் நின்ற அண்டம் காகம் ஒன்று உறுமி உறுமிக் கத்தியது.

அண்டம் காகம் உறுமிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்ட பாக்கியத்துக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. "சூய்.....சூய்....." என்று விரட்டினாள்.

அது போன பாடில்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் தட்டு வேலி, கூரை, துலா என மாறி மாறிப் பறந்து பறந்து கத்தியது.

"சனியன்! என்னத்துக்கு கத்திரா ஆரு வரப் போறா! என்றவாறு காகத்துடன் கதைத்துக்கொண்டாள்.

அந்தநேரம் பார்த்தாற் போல் வாசலிலே ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் அவர்களுடைய வீட்டு வாசலிலே வந்து நின்றது.. அது யாராக இருக்கும்?

கண்ணில் போட்டிருந்த 'சண்கிளாசைக்' களற்றியவாறு கம்பீரமாக ஒருவர் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

வருவது அவளுடைய அண்ணன் போலவும் தோன்றிற்று.

நிட்சயமாக அண்ணனாக இருக்க முடியாது. அவர் இங்கே இந்த எழையின் வீட்டுக்கு ஏன் வரப்போகிறார்? அவளுடைய மனம் உறுதியுடன் அடித்துச் சொல்லியது.

ஒரு வேளை தம்பியுடன் படித்தவர்கள் யாருமோ!

வந்தவர் அவளை நெருங்கியது. தான் அவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள். அது அவளுடைய அண்ணனே தான்.

வந்தவர் வந்ததும் வராததுமாக
“ பாக்கியம் நீ செய்வது உனக்கே நல்லருக்கா” என்றார்

மின்சாரத்தினால் தாக்குண்ட
வள் போல நிலை குலைந்து போன பாக்கியம், “அப்படி
நானென்ன செய்து போட்டன்.” என்றாள். ஒருவித
பதட்டத்துடன்.

“பாக்கியம், நம்மட குலமென்ன!
கோத்திரெமென்ன! இவன் ராஜன் கரையார்க் கந்தையன்
ஆக்களோட சேர்ந்து கடலுக்கு மீன்பிடிக்கப் போறது உனக்கே
நல்லா இருக்கா! இவன் இந்த தொழிலுக்கு போறதால நாம
வெளியில தல காட்ட இயலாம கிடக்குது. நீயே சொல்லு
பாப்பம், நம்மட பரம்பரையில யாரெண்டாலும் இந்த
எளிய தொழிலச் செய்திருக்கிறாங்களா?”

குசினிக்குள் தேனீர் குடித்துக்
கொண்டிருந்த ராஜனுக்கு தொண்டைக்குள் தேனீர் இறங்க
மறுத்தது. சிவசம்புவின் காரசாரப் பேச்சுக்கள் செவிப்பறையைத்
தாக்கின.

நெஞ்சம் புழுங்கியது. உதடுகள்
ஆத்திரத்தால் துடித்தன. அடக்கிக்கொண்டான்.

ஆனால்.....

மீன் பிடித் தொழில் ஒரு
எளிய தொழில் என்று சொன்னதான் தாமதம், பதுங்கிக்கிடந்த
புலிபோல குசினிக்குள் இருந்து வெளியே வந்தான். ராஜனின்
இதயம் இடியிடிக்க உதடுகளால் வார்த்தைகளை
அள்ளிக்கொட்டினான்.

“என்ன மாமா சொன்னீங்க! அதுவும் நீங்களா பேசறது! அப்பா மருந்தில்லாம வருத்தத்தினால சாகப் போகிறார் என்ற உடனே, அம்மா பதை பதைக்க ஓடிவந்து கேட்டபோது காச கொடுக்க வக்கில்லாதவங்க, நாங்க வறுமையால வாடி ஒரு நேரச் சோத்துக்கே வழியில்லாம வெறும் வயிறோட கிடக்கக்குள்ள ஏன் நாயே? என்று கூடக் கேக்காதவங்க இப்ப குலம், கோத்திரம் பற்றியா கதைக்கிறீங்க! வெட்கமாக இல்ல.

மாமா குலத்தப் பற்றி பேசிற நீங்க தங்களுக்கும் உரிமை கிடைக்கும் என்ற அற்ப நம்பிக்கையில் இது வரையில் வாய்மூடி மௌனியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த சமுதாயத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது நினைத்துப் பார்க்கிறீங்களா? அதுவுமில்ல. அவங்கள இன்னும் தாழ்த்தி வாழ்க்கையின் அடித்தளத்திற்கு தள்ளப் பார்த்தீங்களே யொழிய அவங்கள மனிதர்களாக மதித்து நடக்கிறீங்க இல்ல. உயர்வு-தாழ்வு என்று அடித்துச் சொல்கிறோமே, அது அந்தக்காலம். உயர்வு - தாழ்வு இன்றி எல்லோரும் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டிய நேரத்தில ஒற்றுமையைக் குலைக்க உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்ல.

உயர்வு-தாழ்வு' என்கிறது சாதி சமயத்தில் இல்ல. ஒவ்வொரு மனுசனுடைய குணத்திலையுந்தான் இருக்கிறது. உங்களைப் போல ஆக்கள் இருக்கிற வரைக்கும் அடிமைகளாக அரசியல் அனாதைகளாக வாழும் நாம் உரிமைகளைப் பெற்று சுதந்திரமாக வாழும் காலம் வரவே வராது.”

ராஜனின் பேச்சு சிவசம்புவை மேலும் கோபப்படுத்தியது. அடிபட்ட நாகம் போல முகம் சிவந்து சீறினார்.

“எனக்கு அந்த இந்தக் கதையெல்லாம் தேவையில்லை. நீ அந்த எளிய தொழில் செய்ய போகக் கூடாது”

வார்த்தையில் ஒருவித கண்டிப்பு இருந்தது.

ராஜன் “ஆ...ஆ...” எனச் சத்தம் போட்டு வெறுமையாகச் சிரித்தான். பின் தொடர்ந்தான். “எது எளிய தொழில், கரையாரத் தொழிலா? மாமா உங்களுக்கு முதலில் சரித்திரப் பாடம் படிப்பிக்க வேணும் போல சிடக்குது.

இலங்கை மன்னர் ஆட்சியில் இருக்கும் பொழுது, மன்னரின் நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் நாட்டைக் காக்கும் போராளிகளாகப் படைகளில் சேர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் வீர நெஞ்சம், திட நம்பிக்கையும், தன்னலமில்லாத தியாக சிந்தனையுமுள்ளவர்களாகச் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவர்களே ஏனைய நாடுகளின் படை எடுப்பில் இருந்து நாட்டைக் காக்க கரையோரப் பகுதிகளில் காவல் புரிந்தனர்.

காலப் போக்கில் மன்னர் ஆட்சியில் இருந்து மக்கள் ஆட்சி மலர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் கரையோரப் பாதுகாவலர்களாக நின்ற போராளிகள் தொழில் தேட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. எனவே அவர்கள் தங்களுக்கு வசதியான மீன் பிடித் தொழிலை ஆரம்பித்தனர்.

கரையோரப் போராளிகளாக இருந்ததினால்தான் இவர்களுக்கு ‘கரையான்’ என்ற பெயர் வந்ததேயொழிய, அவர்கள் எளியவர்களுமில்ல, எளிய சாதிகளுமில்லை.”

“ராஜன் உன்னோட சரித்திரம் கதைத்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு நேரமில்லை. நீ மீன் பிடிக்கப்போறத நிப்பாட்டனும். நிப்பாட்டப் போறாயா இல்லையா? அதிகாரத் தோரணையில் கத்தினார்.

“நான் இந்த தொழில நிப்பாட்டப் போறதில்லை. அந்தத் தொழில்தான் சோறு போடுது.” பேச்சில் ஒரு வைராக்கியம் நிறைந்து இருந்தது.

இதற்கு மேல் சிவசம்புவினால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. மௌனமானார்.

நடக்கும் சம்பாசனையை ஒரு நாடகம் போல மௌனமாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் பாக்கியம். அவள் அவர்களுடைய சம்பாசனையில் எந்த விதத்திலும் குறுக்கிடவில்லை.

சில நிமிடங்கள் ஏதேதோ சிந்தனையில் மூழ்கிப் போனர் சிவசம்பு. நிசப்த அமைதி நிலவியது.

முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க முடியும். முள்ளை சம்மட்டிகொண்டு எடுக்க நினைத்தால், காலுக்குத்தான் ஆபத்து. முள்ளை எடுக்க முடியாது.

“தம்பி! நான் பெரிய தப்புப் பண்ணித்தன். நடந்தது நடந்து போயித்து. அது ஒரு கெட்ட கனவாக மறந்து போயிடு.

நான் ஒண்டு சொல்லுறன். இப்படிச் செய்தா என்ன?” கேள்விக் குறியுடன் நிறுத்தினார் சிவசம்பு.

“எப்படி” என்றான் வேண்டா வெறுப்பாக.

“காசைப்பத்திக் கவலைப்பட வேணாம். உனக்கு எவ்வளவு காச வேணுமெண்டாலும் நான் தாரன். நீ கொஞ்ச நாளைக்கு சவூதிக்கெண்டாலும் குவைத்துக்கெண்டாலும் போய் உழைச்சித்துவாவன்.”

“மாமா, நீங்க சொல்லுறது நல்லாத்தான் இருக்குது. ஆனா, நான் இந்த தொழிலுக்கு வர முதல் நீங்க சொல்லியிருந்தா..... ஒரு வேள நான் போயிருப்பன். இப்ப சாதிக்காக நீதி கெட்டுப் போறதிற்கு நான் தயாரில்லை. நான் இந்த தொழிலுக்கு வந்த பிறகுதான் தெரியுது எங்கட நாட்டில எவ்வளவு வளம் கிடக்குதெண்டு. உண்மையிலேயே மனசு வச்ச உழைச்சால் எமது நாட்ட ஒரு பொன் கொழிக்கும் பூமியாக மலர வைக்க முடியும். எனக்கு இப்ப இந்த நாட்டில இருக்கிற வளத்தைக் கொண்டே நல்லா உழைக்கலாம் எண்ட நம்பிக்கை இருக்குது. எண்ட பட்டப் படிப்பு அறிவைப் பயன்படுத்தி அடிமட்ட சமுதாயங்களைப் புலர வைத்துப் புதியதொரு சமுதாயத்தை மலர வைக்கப் போகிறேன்.

உங்களைப்போல பணக்கார வர்க்கத்தினரின் போலி விவாதங்களால்தான் கீழ் மட்ட சமுதாயங்களின் விடிவுகள் மழுங்கடிக்கப்படுகின்றன.

இந்த சமுதாய அவலங்களை உடைத்தெறிய வேண்டுமானால் படித்த எம் போன்ற இளைஞர்கள்தான் முன்வரவேண்டும்.

எம்மைப் போன்ற படித்த இளைஞர்கள் எல்லாம் வெளிநாடு வெளிநாடு என்று

வெளிநாட்டு நாகரீக மோகங்களைக் கொண்டு போவதனால்தான் எமது சமுதாயம் மிகமிகப் பின்தங்கிப் புரையோடிப் போய்க் கிடக்கிறது.

வெறும் பாலைவன மண்ணிலே போய் எங்கள் அறிவையும் வியர்வையையும் சிந்துவதானால் எமது சமுதாயம் உயர்ந்துவிடப் போவதில்லை. அவர்களுடைய பாலைவன நிலம்தான் வளமான மண்ணாக மாறுகின்றது. எமது நிலம் பாலை வனமாக மாறுகிறது.

அவனுடைய ஒவ்வொரு பேச்சுக்களும் சிவசம்புவை வாய் மூடி மௌனியாக மாற்றியது.

மனக்கவலையும் சிந்தனைக் குழப்பமுமாக நடந்து கொண்டிருந்தார் மோட்டார்சைக்கிளை நோக்கி.

அவன் சொல்வதில்தான் எத்தனை நிஜங்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. சிந்தித்துக் கொண்டே நடந்தார்.

எந்த ஒரு ஏழையும் முன்னேறுவதை எந்தவொரு பணக்காரனும் விரும்பமாட்டானே! அந்த அழுக்கு அவருடைய நெஞ்சிலும் படிந்து கிடந்தது.

ராஜன் கடலுக்குப் போய் உழைக்கும் நேரங்கள் தவிர்ந்த எனைய நேரங்களை பணக்கார வர்க்கத்தினரின் திமிரை அடக்க, ஏழைகளின் வாழ்வை மலர வைக்க, அடிமட்ட சமூகங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும் நடவடிக்கைகளிலே அல்லும் பகலும் ஈடுபட்டான்.

மகன் ஊர் ஊர் என்று அல்லும் பகலும் திரிவதைக் கண்ட பாக்கியத்துக்கு மகன்மீது இனம் புரியாத பரிதவிப்பு ஏற்பட்டது.

பரம்பரை பரம்பரையாக இந்த ஊரிலே பிறந்து வளர்ந்தவள் இந்த பணக்காரர்களின் ஈன நடவடிக்கை பற்றி அறியாதவளா?

தங்களின் சுகபோகங்களுக்கு எதிராகவும், கொள்ளை லாபத்திற்கு எதிராகவும் யாரேனும் கிளர்ந்தெழுந்தால் அவர்களை இருட்டடிப்புச் செய்யும் உயர்மட்டச் சந்ததியாயிற்றே!

அந்த நிலைமை மகனுக்கும் வரக்கூடாது என்று ஏங்கினாள்.

எப்படியாவது மகனிடம் கூறி, அவனை வேறு வழிக்கு திசை திருப்பிவிட வேண்டும் என நினைத்து சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருந்தாள்.

அன்று அவன் காலை பத்து மணியளவில் கடற்கரையில் இருந்து திரும்பியிருந்தான். வரும் வழியில் கப்பலேந்தி மாதா கோயிலின் முன்னால் இருந்த சிலுவையிலே தொங்கும் யேசுக் கிறிஸ்து நாதரின் சிலையைக் கண்டான்.

தினசரி போகும் போதும் வரும் பொழுதும் அச்சிலையைக் காணும் அவனுக்கு இன்று ஏனோ சிலையைக் கண்டதும் உடலில் புத்துணர்வு ஒன்று ஊறி, பல சிந்தனைச் சிதறல்கள் மலர்ந்தன.

மக்களின் பாவங்களைச் சுமந்த ஏசுகிறிஸ்து நாதரைப்போல ஏன் நானும் கஷ்டப்பட்ட ஏழை மக்களின் விடிவுக்காக தோளோடு தோள் கொடுத்து நிற்க

முடியாது? என்று சிந்தித்தான். அதுவே அவனுக்கு நியாயமாகவும் பட்டது.

மாமாக்களினதும் வைரமுத்து முதலாளியினதும் கொட்டத்தை அடக்க இதுவே தருணம் என எண்ணினான்.

மாமாக்களை நினைத்துக் கொண்டதும் ஆத்திரத்தால் நெஞ்சம் புழுங்கியது.

வேகமாக வீட்டை நோக்கி நடந்தான். மனசில் எரியும் ஆத்திரம் நடையில் தெரிந்தது.

நெஞ்சில் போராட்ட வெறி சுடர்விட்டு பிரகாசித்து எரிந்தது.

ஏழை எளிவர்களைப் பீடித்துள்ள வறுமையில் இருந்து விடுதலைபெற வேண்டும்.

வீட்டுக்குச் சென்ற ராஜனுக்கு ஆறுதலாக இருக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. தாய் கொடுத்த தேனீரை குடித் துவிட்டு, வீட்டு விறாந்தையில் இருந்தான்.

மகன் ஆறுதலாக இருப்பதைக் கண்ட பாக்கியத்திற்கு மனதில் ஒரு ஆறுதல்.

உலப்பானையை அடுப்பிலே வைத்து நெருப்பை ஊதி விட்டு மகனை நெருங்கினாள்.

“தம்பி” நான் உன்னட்ட ஒண்டு கதைக்கவேணும் என்று இருந்தனான். தம்பி நீ ஊர் ஊர் எண்டு திரிகிறது எனக்கெண்டா கொஞ்சமும் விருப்பமில்ல. இந்த ஊரைப்பத்தி உனக்குத் தெரியா! நன்றியில்லாத சனங்கள். நாம என்னத்த செய்தாலும் நம்மட சமூகத்த மாத்தேலாது. மாத்துறதும் சுலபமான காரியமில்ல. அதனால், சும்மாவிட்டுப் போட்டு ஊர் ஊர் என்று திரியாமச் சும்மா கிட.

அதோட இந்தப் பணக்கார ஆக்களப்பத்தி உனக்குத் தெரியா! பொல்லாதவர்கள். தங்கட கொள்ள லாபத்துக்கு குறுக்க நிண்டா கொலையும் செய்ய அஞ்ச மாட்டர்கள். எனக்கெண்டாப் பயமாகக் கிடக்குது தம்பி.”

அவள் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கண்களில் மாலை மாலையாக நீர் சரங்கோத்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய கண்களில் முட்டி வந்து கொட்டிய கண்ணீர் வறுமை ஒழிப்பு போராட்டத் தீயிக்கு எண்ணெய் ஊற்றுவது போல இருந்தது.

மரணம் என்பது மானிட வாழ்க்கையின் நியதி.

மரண நேரம் வித்தியாசப் படலாம். ஆனால், மரணம் நிச்சயமானது. நிச்சயிக்கப்பட்டது.

“அம்மா, நாம பட்ட கஷ்டங்களும் துயரங்களும் வேற எந்த ஒரு மனிதனும் அனுபவிக்கக் கூடாது.

என்னைப் போல எத்தனை இளைஞர்கள் படித்துப் போட்டு வேலை இல்லாமல், வேலைக்கு விண்ணப்ப யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரோ!

எத்தனை எத்தனையோ தாய்மார்கள் கொந்தளிக்கும் மனக் குமுறல்களுடன் வறுமையில்வாடி கண்ணீர்க் கடலில் குளிக்கின்றனரோ?

மற்றவன் பேசாமல் இருக்கிறான் என்கிறதுக்காக நாடும் இருந்தா மற்றவனுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசம் கிடையாது.

வறுமையின் கோரப்படியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஏழைகளுக்கு விடிவை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஏழைகளிடமும் நிறையப் புத்தியிருக்குது. நாட்டில் நல்ல வளமிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் அவன் ஏழை ஏழையாகவே இருக்கிறான். காரணம் மேய்ப்பன் இல்லாத ஆடுகள் போல வழி நடத்துணர் இல்லாமையே!

ஒரு நல்ல வழி நடத்துணர் இருக்குமானால் எங்குமே ஏழைகள் இருக்கமட்டார்கள். நாட்டில் பஞ்சம், பட்டினி இல்லை.

ஒரு அடிமட்ட சமுதாயத்தின் விமோசனத்தின் மூலமாகத்தான் வறுமையை ஒழிக்க வேண்டும்."

ஆவேசமாய் எழுந்தான்.

பலன்-

அடிமட்ட சமுதாய மக்களை ஒன்று சேர்த்தான். அதில் படிச்ச இளைஞர் யுவதிகளையும்

இணைத்தான். கூட்டங்கள் போட்டான். கருத்தரங்குகள் வைத்தான்.

அதன் பலன்

எந்தவித ஆயுழும் ஏந்தாமல் தன்னந் தனியாக நின்று, ஏனைய இளைஞர்களையும் சேர்த்து அஞ்சாமை என்னும் மன வலிமையினால் வறுமைக் கெதிராக போராடினான்.

‘பூபதி’ என்ற பெயருடன் வாசிகசாலை மலர்ந்தது. இலவச பாட வகுப்புகள் உதயமாயின.

நெசவு நிலையங்கள் தோன்றின.

தும்புத் தொழிற்சாலை, பனம் பொருள் அபிவிருத்தி நிலையம் ஆரம்பமானது.

படித்த இளைஞர்களும், யுவதிகளும் கைத் தொழிலில் இறங்கினர்.

“ஓ” என்ற இரச்சலுடன் புதிய புதிய வோட்டுக்கள் இரைந்து கொண்டு குறுக்கும் மறுக்கும் ஓடின.

ஓலைக் குடிசைகள் கரைந்து கல் வீடுகள் முளைத்தன. எல்லாருடைய முகத்திலும் வறுமை இருள் நீங்கி, சந்தோஷக் களை கட்டியிருந்தது.

ஏழைகளுக்கு மிஞ்சி இருக்கிற சொத்து என்றால் அது துக்கம் தானே! அது இன்று கலைந்து விட்டிருந்தது.

காலம் வேகமாக ஓடியது.

ஏழ்மையெனும் வறுமையின்
நிழலில் தாண்டவம் ஆடிய குடும்பம் ராஜனின் கடினமான
பிரயாசத்தினாலும் முயற்சியினாலும் ஓரளவு சந்தோஷமாக
இருந்தது.

கொந்தளிக்கும் கடலலையுடன்
யுத்தம் புரிந்து நடுக்கலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்து வந்ததனால்
கிடைத்த வருமானத்தில் இருந்து நாளாந்தம் வயிறாற

உண்டு, கடன் தொல்லையும் நீங்கி, வீட்டுக்குத் தேவையான வானொலி, கதிரைகள், பைசிக்கிள் போன்ற சில முக்கிய சாமான்களையும் வாங்கியிருந்தான் ராஜன்.

சத்துள்ள நல்ல சாப்பாடுகள் சாப்பிட்டதனாலும் தொடர்ந்து குளிசைகள் கிடைத்தனாலும் முற்றாகக் குணமடைய வில்லையாயினும் ஒரளவு உடல் நிலையில் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தார் முருகேசு.

பாக்கியம் இழந்து போயிருந்த தோடு, மூக்குத்தி, வளையல், மாலை, சாறிகள், போன்றவற்றை வாங்கிக் கொடுத்திருந்தாள்.

கிறிஸ்மஸ் முடிந்து மூன்று நாட்கள் கழிந்திருந்தன.

அந்த மூன்று நாட்களும் கடலுக்கு போகாமல் வீட்டிலேயே ஓய்வாக நின்றான் ராஜன்.

அன்று மார் கழி மாதம் இருபத்தெட்டாம் திகதி.

ராஜன் இராக் கடலுக்குப் போவதற்குரிய ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டவாறு “அம்மா தொழிலுக்கு போகப்போறன், சோற்றக் கட்டித் தாரீங்களா?” என்றான்.

“தம்பி இண்டைக்கு கட்டாயம் கடலுக்குப் போக வேணுமா? இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஓய்வெடுத்துப் போகலாமே! கடலும் கொஞ்சம் மோசமாக் கிடக்குது எண்டு சொல்லுறாங்க.....” என்றாள் தாய்.

கடல் கொஞ்சம் கொந்தளிப்பாகத்தான் கிடக்குது. தொடர்ந்து ரெண்டு மூன்று நாளாகக் கடலுக்குப் போகல்ல. அதோட வாறதும் புதுவருசம். புதுவருசத்துக்கும் ரெண்டு மூன்று நாளைக்குக் கடலுக்குப் போக இயலாது. இண்டையிலு இருந்து ரெண்டு மூன்று நாளைக்குத் தொடர்ந்து கடலுக்குப் போனாத்தான் புது வருசத்துக்கு உங்களுக்கும் அப்பாவுக்கும் உடுப்பு வாங்கலாம். இந்த முறையெண்டாலும் புதுவருஷத்தைக் கொஞ்சம் சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டாமா?..... என்ற வாறு புறப்படுவதற்குத் தயாரானான்.

வழமை போலவே தாய் கொடுத்த சாப்பாட்டுக்கரியரைப் பெற்றுக்கொண்டு நான்கு மணிக்கே கடற்கரையை நோக்கி நடந்தான்.

நேரம் ஆறுமணியிருக்கும். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாகக் காட்சியளிக்கிறது. எங்கும் பரவலாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மழை பொடுபொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டு விராந்தையின் சாய்மானக் கதிரைக்குள் கிடந்த முருகேசு "இஞ்சு பாக்கியம், அந்த நேடியோவைக் கொஞ்சம் போட்டுவிடன் என்ன செய்தி சொல்லுதெண்டு கேப்பம்" என்றார்.

விராந்தையின் படிக்கட்டில் இருந்துகொண்டு சுளகிற்குள் கிடந்த அரிசியிலிருந்து நெல் புறக்கிக்கொண்டிருந்த பாக்கியம் மெதுவாக எழுந்து, ராஜனின் கடின உழைப்பினால் வாங்கிய அந்தச் சிறிய வானொலிப் பெட்டியைத் திருகினாள்.

திருகியதுதான் தாமதம்.

“தமிழீழம் தரமாட்டம்.....

தமிழீழம் தரமாட்டம்.... தமிழீழம் தரமாட்டோம்’ என்ற சிங்கள இசையுடன் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் மாலை ஆறுமணிக்கான செய்தி ஆரம்பமானது.

செய்தி வாசிக்கப்பட்டு

இறுதியில் “வானிலை அறிக்கை இன்று கொழும்பு வானிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் இருந்து கிடைத்த தகவலின்படி வங்காள விரிகுடாவில் தாழ் பவன அழுக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இது கிழக்கு கரையை நோக்கி

நகர்ந்து கொண்டிருப்பதனால், வானம் மீட்டும் மந்தாரமுமாகக் காணப்படுவதுடன், இவ்வழுக்கம் குறாவளியாக மாறி எண்பத்தைந்து மைல் வேகத்தில் வீசி கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள மட்டக்களப்பைப் பாதிக்கலாம் என அஞ்சப்படுகிறது.

அத்துடன் கடல் கொந்தளிப்பும்

ஏற்படலாம். எனவே கிழக்கு கரையில் வசிப்பவர்கள் தத்தமது இடங்களை விட்டு பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு நகருமாறு கேட்டுக்கொள்வதுடன், மறு அறிவித்தல் கிடைக்கும் வரை எவரும் கடலுக்குச் செல்ல வேண்டாம் எனக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர் ” என அறிவித்தது.

செய்தியைக் கேட்டதும்

பாக்கியத்தின் இதயம் வேதனையால் வெடித்து சுக்கு நூறாகி விடும்போல இருந்தது.

அனலில் இட்ட புழுவாய்த்

துடித்தாள்.

கடற்கரைக்கு ஓடலாம் என நினைத்தாள். அதற்கிடையில் அந்த அகோரக்காற்று வீச ஆரம்பித்தது.

செய்வதறியாது திகைத்து நின்றாள்.

விதி ஒரு வேடிக்கைக் கண்ணாடி. அந்த விதி அவர்களின் வாழ்வுடன் விளையாடினால் யார் பரிகாரம் காண்பது?

வெளியே கடலுக்ககுச் சென்ற மகன். உள்ளே கட்டிலிலே விந்தியமாகக் கிடக்கும் கணவன். இந்த நிலையில் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாகத் திண்டாடினாள்.

வாய் மட்டும் ஓயாமல், “கடவுளே! கடவுளே!” என்று ஓய்வில்லாமல் முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த அவலம் மட்டக்களப்பில் வாழும் அனைத்து ஜீவன்களுக்கும்.

அந்த குறித்த நேரத்தில் கடும் மழையுடன் சேர்ந்து வீசிய அகோரக் காற்றினால் கடல் கொந்தளித்தது. ஊரெல்லாம் வெள்ளம் பெருகி, பின் ஓய்ந்தது.

வீடுகள் தரைமட்ட மாக்கப்பட்டன. தென்னை, பனை, மாமரங்கள் மற்றும் ஏனைய மரங்களும் வேருடன் பிடுங்கி எறியப்பட்டும் முறித்து எறியப்பட்டும் தலைகீழாக கவிழ்க்கப்பட்டன.

அந்த மரங்களில் சில வீட்டுக் கூரைகளைப் பிளந்துகொண்டு படுத்துக் கிடந்தன.

வீதிகள் கடலுடன் சங்கமமாகின. சில வீதிகள் மரங்களினால் நிறைந்து காணப்பட்டன.

மாடுகள், ஆடுகள், கோழிகள், வாய் பேசாப் பிராணிகள் வெள்ளத்துடன் அடித்துச் செல்லப்பட்டன.

வேளாண்மைகள், பயிர்கள் பிடுங்கி எறியப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டன.

பல நூறு மனித உயிர்கள் ஏனைய மனிதர்களின் இதயங்களில் இரத்தக் கண்ணீரை வடிக்கவைத்து விதவைகளையும் அனாதைகளையும் உருவாக்கிவிட்டு அழிந்தொழிந்து விட்டன.

ஆனால், கடலுக்குச் சென்றவர்களின் நிலை?

பொழுது புலர்ந்தது பாதி புலராத பாதியாக கடற்கரையை நோக்கி ஒடினாள் பாக்கியம்.

அங்கே நூற்றுக்கும் அதிகமான மீனவக் குடும்பங்கள் கடற்கரையின் ஓரத்திலே கண்ணீருடன் ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எங்கும் அழகை ஒலி. சோக மயம்.

அகோரத்துடன் பொங்கிய கடல் அமைதியில் கிடக்கிறது. எங்கும் கொலை வெறி நடந்த இடம் போல் சிவந்து கிடந்தது.

கடல் எங்கும் மரண ஓலங்களை எழுப்பியவாறு புல்லினங்கள் கடலில் வீழ்வதும் எழுப்புவதுமாக பறந்து திரிகின்றன.

ராஜனால் உருவாக்கப்பட்ட கிராமத்து எழுச்சி இளைஞர்கள் காணாமல் போன மீனவர்களைத் தேடும் பணியில் இறங்கி விட்டார்கள்.

ஒரு சாரார் தோணிகளை எடுத்துக்கொண்டு நடுக்கடலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

இன்னொரு சாரார் கடற்கரை ஓரங்களில் தேடுதல் வேட்டையை மேற்கொண்டார்கள்.

அடித்து-ஒடித்துச் சுக்கு நாறாகிய தோணிகள் சில கரையிலே ஒதுங்கிக் கிடந்தன.

ஒன்றிரண்டு சடலங்களும் கரை தட்டிக் கிடந்தன.

கரையில் ஒதுங்கி அனாதரவான நிலையில் கிடந்த சடலங்களை ஒன்றும் விடாமல் ஒடி ஒடிப் போய்ப் பார்த்தாள் பாக்கியம். ஒவ்வொரு சடலங்களையும் பார்க்கும் பொழுதும் ஆண்டவேர! இது என்னுடைய மகனாக இருக்கக் கூடாது' என்று வேண்டிக்கொள்ளும்.

அவளுடைய எண்ணம் முழுவதும் மகன் உயிருடன் திரும்பி வர வேண்டும் என்பதிலேயே இருந்தது. ஆண்டவனை மன்றாடியது. மரணத்தை வெல்ல முடியாதா? அவளுடைய நெஞ்சம் பதறியது.

நேரம் பிற்பகல் ஐந்து மணியாகியும் ராஜனைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

நடுக்கலுக்குத் தேடிப் போனவர்கள் பலனெதுவும் இல்லாமல் கரைக்கு வந்தனர்.

நடுக்கலில் எந்தவித வோட்டுக்களுமில்லை. வோட்டில் போனவர்கள் கடலில் மூழ்கியிருக்கலாம். அப்படியே மூழ்கியிருந்தால் இரண்டு மூன்று நாட்களின் பின்புதான் சடலங்கள் கரை ஒதுங்கும் என்று ஜோசியம் கூறினார்கள்.

இதைக் கேட்ட பாக்கியம் இடிவிழுந்தவள் போல தலையிலே கையை வைத்து ஒப்பாரி வைத்தவாறு கடற்கரை ஓரத்திலே குந்திக் கொண்டாள்.

அப்பொழுது ஓடி வந்த கிராமத்து எழுச்சி இளைஞன் ஒருவன் சொன்ன "புன்னைக்குடாக் கடற்கரையில நாலெந்து சடலங்கள் கரை ஒதுங்கிக் கிடக்குதாம்" என்ற செய்தி செவிப்பறைகளை நாராசாரமாய்த் தாக்கின.

எழுந்தாள்.

காய்ந்து வரண்டுபோன அவள் முகத்தை அவளது ஈரவிழிகளில் இருந்து வடியும் கண்ணீர்துளிகள் ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கடற்கரை ஓரத்தில் ஓடினாள்.

கடற்கரை மணலில் கால்கள் புதைந்தன.

இயற்கையை நம்பி வாழ்வது ஏழைகள் அந்த இயற்கையே சதி செய்தால் அந்த ஏழைகள் தான் என்ன செய்வார்கள்?

ஓடினாள் , ஓடினாள் , ஓடிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

(முற்றும்)

நல்லாசிகள்

GANESH TEXTILES
(PRIVATE) LIMITED.

DEALERS IN TEXTILES & FANCY GOODS

**81-83, MAIN STREET,
COLOMBO-11.**

PHONE: 25128

VASANTHA MAHAL

Jewels

177. SEA STREET,
COLOMBO-11.
(Next To People's Bank)

T'phone: 433616

NEW SUREKA

Jewellers

LICENSED PAWN BROKERS

139. SEA STREET,
COLOMBO-11.

Phone : 448092

With Best Compliment From

LUCKY HARDWARE

No. 16, SRI JAMES PEIRIS MAWATHA,
COLOMBO-02.

நல் வாழ்த்துக்கள்

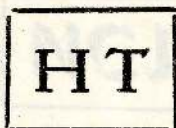
L
L
O
Y
D'
S

STEEL

Importers & Dealers in Ferrous & non
Ferrous Metal & Foundry Items.

147, 147 A, Bandaranayake Mawatha,
Colombo-12.

Tel: 28203, 438559

CHILLIES

HIGHLAND TRADERS

General Merchants & Commission Agents For
Local Produce

S-28. KEYZER STREET,
COLOMBO - 11.

PHONE: 434088

SRI LANKA GROCERIES

DEALERS IN GROCERY & SUNDRIES

73, DEANS ROAD,
MARADANA,
COLOMBO-10.

with best compliments

Kayba Lanka (Pvt) Limited.

**Tetsu Sho Corporation - Goodwill Lanka
(Private) Limited.**

(JOINT VENTURE JAPAN - SRI LANKA)

43, EPITAMULLA ROAD,
SRI JAYAWARDANAPURA KOTTE,
COLOMBO.

Tel: 694986 - 443421
697904 - 687649

Tlx: 21537/22933 METALIX CE

Fax: 941 58072/94 1 544657

NEW CHANDRA
Jewellery

DEALERS IN GOLD & SILVER JEWELLERS

**305, SEA STREET,
COLOMBO-11.**

TELEPHONE : 435903

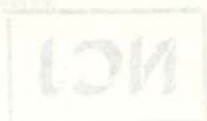
LAVANYA ENTERPRISE

(Paper Merchants and Stationers)

**250, B. G 3/A, WOLFENDHAL STREET,
COLOMBO-13.**

With Best Compliments

NEW CHANDRA
Jewellery

DEALERS IN GOLD & SILVER JEWELLERS

of

SENAJ MOTORS

**Importers & Dealers in Motor Cycle Bajaj
& Bicycle Spare Parts, Tyres, Tubes &
Accessories**

Tel : 42137

Telex : 22201-Nepcome CE

Tele Fax : 94-1-546543

2, Church Street

Colombo-2.

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

**IRON STEEL
COMPANY**

**No. 393, OLD MOOR STREET,
COLOMBO-12.**

T'phone: 29011 - 438903

WITH BEST COMPLIMENTS
நல்வாழ்த்துக்கள்

FROM

SENAL MOTORS

Importers & Dealers in Motor Cycle Bajaj
& Bicycle Spare Parts, Tyres, Tubes &
Accessories

IRON STEEL

COMPANY

Tel : 43137

2 Church Street
KOTAHENA PHARMACY

Tele Fax : 94-1-521-9900

No. 79, BONJEAN ROAD.

COLOMBO-13. Phone: 432022

with best compliments

from

Fuji Travels [pvt] Ltd.,

81, GALLE ROAD, COLOMBO-04.

T'phone: 580164 Fax: 00941 - 501180

Telex: 22890 AYSHA CE, Resi. Phone: 716617

Pager: 575058-9 Ref: 248

அடுத்த வெளியீடாக விரைவில்!

ஓ. கே. குணநாதன் எழுதும்

தகில் - மர்மம் - பயங்கரம் நிறைந்த

சிறுவர் கதை

நீழல்
மனிதர்கள்

